

OD NASLEDOVANJA KRISTUŠEVOGA

=====

Mali RJEČNIK, koga je sastavio pomoću veleč. Benkovića iz Bizonje, gosp. direktora Martinkovića iz Pandrofa, vlad. savjetnika Zvonarića, rječnikov Jugoslav. akademije, Belostenca i Hadrovica, Anton Šatović, rođen na Pervana u sridnjem Gradišću. (To je dobro za znat, jer su bili svakomu Gradišćanskomu Hrvat u najbolji učitelji hrvatskoga jezika njegovi roditelji i njegovo rodno selo.)

<u>brna</u> : črna zemlja (Bizonja) <u>blagovit</u> : bogat (Biz.) <u>brašno</u> : jilo, hrana (Akademski rječnik, Zagreb) <u>čalarnost</u> : himbenost, vkanjlivost (Hadrovics) <u>dareban</u> : lijen (Bijelo Selo) <u>durma</u> : zadovoljnost (turska, Ak.rječnik) <u>dupno</u> : duplo <u>fela</u> : vrst (Ak. rječ.) <u>gingav</u> : slab (Biz.) <u>grustljiv</u> : ne marljiv (Zvonarić) <u>horko</u> : gorko <u>hrstit</u> : gizdit se <u>hudat</u> : karat, klandrat, oduravat <u>krhkoca</u> : slabost (Belost.) <u>kratiti</u> : skraćit vrime (Biz.) <u>kljucati</u> : udarati (Ak.rječ.), kričat (Belost.) <u>lotrenik</u> : nišvridnjak (Biz.) <u>ličenje</u> : farbanje lica (Kurelac, "Jačke") <u>ljuba</u> : ljubav (Ak.rječ.) <u>libud ki</u> : bar ki <u>lastovit</u> : poseban (Zvon.) <u>lačen</u> : gladan (Belost.) <u>listor</u> : barem (Belost.) <u>lik</u>:vračstvo <u>mentovati</u>: osloboditi, očuvat (Hadr.,ugarska) <u>merenicu</u>: mrvičicu, malo <u>magnuti</u> : migati okom (Ak.rječ.) <u>nestrholjiti</u> : ne mariti se (Biz.) <u>nestrajati</u> : ne proboraviti, ne gubiti (Ak.rječ.) <u>napnuti</u> : si najprzet (Biz.), si naminjiti <u>nevrci</u> : nenadijano (Pandrof) <u>nestrošiti</u> : ne ubajt, se ne čuvat <u>neubaviti</u> : ne ugibat, ne ubajt <u>ne zaravat</u> : ne ukopati se (Ak.rječ.) <u>ne ulizati</u>:ne popustiti? <u>narazan</u>: razlučeno (Biz.) <u>nepridno</u> : nelipo (Ak.rječ.) <u>neukretnost</u>: nemoć (Biz.) <u>nehajat</u> : ne mariti se (Zvon.) <u>nehinjeno</u>: nevkanjljivo (Ak.rječ.) <u>odaljati</u>: odrivati (Biz.) <u>odoliciiti</u>: nadvladati (Biz.) <u>plin</u>: ukradjeno <u>prirenuti</u> : goniti (Ak.rječ.) <u>ponujat</u> preporučit (Biz.) <u>prozvan</u>: imenovan (Ak.rječ.)	<u>potuhniti</u>: ugasit (Ak.rječ.) <u>pogrišati</u>: žalovati (Biz.) <u>priklada</u>: pretkip <u>prorenuti</u>: van dojt (Biz.) <u>pobožat</u>: božanski nastat, božat u ruke <u>običavat</u>: imati običaj, pravicu (Ak.rječ.) <u>obavati se</u>: najzad se držat (Biz.) <u>poše</u>: za sebe (Biz.) <u>podvojit</u>: privoljiti (Biz.) <u>prendat</u>: karati se (Biz.) <u>oponauljat</u>: ponavljat (Biz.) <u>preštímavati</u>: cijeniti (Biz.) <u>osnažiti</u>: očistiti (Biz.) <u>prevoliti</u>: presiliti (Biz.) <u>pogrišiti</u>: vkaniti se <u>posahnuti</u>: na ništ dojt (Biz.) <u>prikučiti se</u>: približiti se (Ak.rječ.) <u>oponašat</u>: očimetat (Biz.) <u>oblina</u>: kruglina (Belost.) <u>ružan</u>: nelip (Belost.) <u>rastepsti se</u>: razrušiti (Belost.) <u>skor</u> : brz, hitar <u>svedati</u>: podati se, prignuti (Ak.rječ.) <u>strojit</u>: činit (Ak.rječ.) <u>sahnut</u>: poginut (Biz.) <u>sviknuti</u>: viditi se (Ak.rječ.) <u>sporit</u>: svadjat (Ak.rječ.), šparat? <u>sveplo</u>: sumpor? <u>šporno šparno</u>? <u>stanova</u>: nanovo zgraditi stan (Pandr.) <u>šavan</u>: šmišan (Biz.) <u>tvara</u>: stvorenja (Ak.rječ.) <u>teleso</u>: tijelo? <u>tvar</u>: materia u Fiziki Miloradića <u>tašcine</u>: posti?, otajnosti? <u>vabiti</u>: loviti <u>ubavat</u>: ubajat (Biz.), čuvati se <u>ulec</u>: podati se?, smjestiti se (Ak.rječ.) <u>utepst se</u>: zamazati se (Pandr.) <u>zanašati se</u>: ufati se?, zazivat? <u>zgučiti</u>: objamit?, prignut, počučnut u kut? <u>zmahno</u> : slastno (Pandr.) <u>zadarmu</u>: zaman (B.Selo) <u>zategati</u>: pretiskati (Zvon.) <u>zabudkudovat</u>: zabalat? na krive pute dojt?

THOMASA KEMPITANSKOGA
REDA SVETOGA AUGUSTINA
OD NASLEDOVANJA
KRISTUŠEVOGA

KNJIGE IV. ke je
Na Horvatzk Jezik prestavil i
Svojim Zemljakom
Na večnu hasan van dal
Jive Zigmund Karner
Biškupije Jurske Bezonjski farnik
Va Leti 1812
Z Dopusčenjem Prepostavnih

A-7001 EISENSTADT, 8. Februar 1982
St. Rochustraße 21, Tel. (02662) 2525

BISCHÖFLICHES ORDINARIAT

Z:1887/5-81

Imprimatur

S.g. Herrn

Anton S a t o v i ć

Windgasse 2

2425 Nickelsdorf

P R E D G O V O R .

Ljubljeni Stavac!
Znam da je dost učni, Spametni pravadni
koga Stališa Muži, ki bi čuda več premogli,
neg more učinit moja plitva Pamet, moja
neznanst, i sa moja huda Priproščina.
Vindar pokidob da se je dosle malo dó
potrsil ča va domačem Jeziku z Perom delati,

aliti svoje Načine, i Pisma, ljubljenim svojim, (:
dostkrat va Neznansti, i Pameti škurini blu-
dećim :) Zemljakom, krez štampu očitovati, i
njim jedne, ali druge kripne, pobožne, tr na
zveličenje hasnovite Knjuge, prepoložiti.

Nut si Narodi, još i krivoverni skrbijuse,
svoju Znanost, svoj Jezik, svoju Rič, i prem
krive, tr protivne Nauke, a najmre va ovoj, kot
velu, rasvićenoj Većnosti krez mnoge pisane, i
štampane Knjige, Svitu na Glas dat, i marljivo
povekšavat.

A do zmed nas Ugrskih Hrvatov čuda haja za
Nauk, kade su nam, kod drugim Narodom Pisma,
ali Knjige odlag jednih, dvih Molitvenih: jednih
od četiri Poslidnjih. A i ove malo ko Selo, ma-
nje saka Hiža jima.

Ar čim se tuje Jezike, jednoga ali drugoga
Naroda, medkim bivamo, naućimo, Horvata
ostavimo, preminimo, odurimo, da nas je, ne
malokrat sram, svoj Narod, Pokolenje, Jezik,
pred drugimi valovati.

Zato nesudime, nesudi velim, mojega dobroga
Naminenja Ljubljeni Stavac, dati ja od mojega
Truda, Skrbí, Ljubavi jedne, jur zdavno va sih
Svita jeziki popisane, a sada od mene, z-Jač-
koga, na horvacki naš domaći Jezik prenesene,
i prestavne jako hasnovite Požepne knjižice
dobrotivno darivam.

Toje:

THOMASA KEMPITANSKOGA
Od Nasledovanja Kristuševoga
Preslavni, i preodićeni Nauk.

Pisal sam ga pak tako, i trudno veruj na
složno zhajanje, tr jednako Rićih padanje spravi-
vil, kod neg biše moguće. Da saku Knjigu odlag
četerte, jaćit budeš mogal, namesto drugih Svit-
skih, nedostojnih, ali priprostih Jaćak.

Uffam se medtimga, da te bit si moji Zem-
ljaki, a najmre horvatski Školniki, tr drugi
dobri pobožni Jaćkari, zovim mojim dobrotivnim
delom najveć zadovoljni, a najveć oni, ki nisu
nigdar jaćkih Škol ukusili.

Ar va ovih Knjižica se od sakoga Stališa, od
sake Kriposti, od vražjega Skušavanja, od Svita
i Tela Protivnosti, od četiri Poslidnjih, od zvr-
šene Spovidi, i dostojnoga Prićešćanja, i mnoge
druge lipo složene Jaćke nahajaju.

Štujete ada hasnovito Mladi, i Stari, jaćite, tr
popivajte nove Jaćke ljubljeni Zemljaki. Zapam-
etite si mnoge svete Nauke, i druge pobožne
svete Rići, ove pak šteć jaćuć, ali zgovarajuć
po Prilikah na lašču Duše Hasan obrnite, tr je
drugim, ki morebit štat neznaju, rado, i ljubez-
ljivo oćitujuć nazvistite.

Ko će bit odsle (: uffam Boga :) već pobožnih
Jezuša Sina Božjega, ki je Put, Pravica, i
žitak, Naslednikov. Nebeske Slave, i vekoveć-
noga Žitka Ljubiteljev:

Koga tebi ljubljeni Stavac, i vam sim, željni
Zemljaki, kod i sebi zadobit od Srca željimo.

Ti pak zdrav živi, i z-ovim mojim maljahnim
Darom marljivo zabavlja se, kada, ali kako tu
Vrime dopusti, ko ćeš se naućit dostojno i sri-
ćno na Svitu živiti, blaženo, tr Sveto umriti.

Tako želji zgora jimenovani Farnik.

Thomaša Kempitanskoga
Reda Svetoga Augustina
od

Nasledovanja Kristuševoga
Knjiga 1va

Opominanja na duhovni Žitak
hasnovita

D E L I .

Od Nasledovanja Kristuševoga
i od oduravanja sih
Svita Himbenostih.

1.

Ki me verno sagdar sledi,
Va Škurini on nebludi.

Veli Gospon najvišnjihi.
Kristuša su ove Riči,
Z-kimi nam sim željno kriči,
Da budemo sledeći.

2.

Njegovoga dela, Žitka,
Če bit Svitlost nam velika,
Ka nas verno rasviti:
I čaj god Srca Tamnosti,
Ali jalne Čalarnosti,
Željno nas oslobodi.

3.

Skrb ada najveća budi,
Nas nevridnih Svita Ljudih:
Jezuša Žitak znati:
I njegova dela kripna,
Ka su sagdar najveć vridna,
Nase preobraćati.

4.

Naislaji Nauk Kristuša,
Koga željiš mora Duša:
Je već neg sih Blaženih:
Va kom je pak Duh presveti,
Zadovoljne će najt Slasti,
Va njem, i Kruh Angyelski.

5.

Ali mnogi dostkrat čuju,
Evangyelye večkrat šteju:
Prez želje, ino slasti:
Kristuša nimaju Duha,
Ostane njim zato: suha (i)
Duša, prez sé Kriposti.

6.

Ki pak oće Riči Božje,
Verno razumit na bolje,
Mora se spokoriti:
I vas Žitak Spasitelja,
Kod je Božja sagdar Volja,
Va sebi ponoviti.

O Človiče ništ neprudi,
Da se mnogi preveć trudi:
Znat, razumit čaj! Troistvo!
Ako nimaš Poniznosti.
Bogu najdražje Kriposti:
Nećeš dojt va Blaženstvo.

8.

Nit spametne, mudre Riči,
Z-kimi se dost mnogi diči,
Sveca nenačinjaju:
Neg pobožan, kripan Žitak,
Bogu je sagdar najveć drag:
I nas pelja k Spasenju.

9.

Željim ja bolje razumit,
Srca Žalost v Sebi ćutit,
Neg, čaje, povidati:
Ar znam da Bog poniznoga,
Niti verno pokornoga:
Srca mi nezahiti.

10.

Riči znaj Svetoga Pisma,
Zvona, ali Nauk Svita,
O ča će ti pruditi:
Ako Božje ni ljubavi,
Va tvojem grišnom Naravi
Nit potribne Milosti?

11.

Hudobnost sih Hudobnostih,
Sej Hudobnost Nestalnosti:
Odlag Boga ljubiti.
Njega hvalit, njega dičit
Sveto Ime sagdar zvišit:
Njemu verno služiti.

12.

Mudrost je pak prevelika,
I najveća Ljudem Dika,
Ka Svit oduravaju:
Pak po Svita odurenjem,
Z-obladanim Poželenjem:
Rauno v-Nebo putuju.

13.

Hudoba je ada Ljudih,
Mnogo se jih va tom bludi,
Da Bogactvo jišćeju:
Va nestalnom Srebri, Zlati,
Kod va nedostojnom Blati,
Preveć se pouffaju.

14.

Nili pak i to Hudobnost,
Diku jiskat, Svita Gizdost,
Zvrhu sih se zvišiti?
Bolje biti veruj bilo,

Ovde, i onde godilo,
Dab' se znal poniziti.

15.

Hudobaj' i Telo ljubit,
I po Slasti Tela bludit,
Mrazno se z-onim sladit.
Ča na potlje češ oplakat,
Neprestanoma prejaukat,
Zbog koga će bit trpit.

16.

Hudoba je, željit Žitak:
Dug, ar je tekući oblak,
Koga Vetri goniju
A kad za svet ino kripan
Žitak, kije sim pravičan,
Ljudi ništ nemariju.

17.

Hudoba je se tekuće
Dobro ljubit, i proiduće,
A tamo ništ ne hlepit.
Kadej dobro odičeno,
I Veselje vekovečno,
Ko se nemore zgubit.

18.

Spomenise večkrat z-Riči,
Ku ti Mudrost sama kriči,
z-kum se željno spomina:
Dase onde neće Uho
Zasititi, niti Oko,
Radost daj' nezrečena.

19.

Skrb se ada da odvrneš
Srce, od Svita odkineš,
I od Dobra Svickoga:
Onako češ se ostavit,
Vridne Kinče sagdar spravit,
Kraljestva Nebeskoga.

20.

A ki god po Telu živu,
Z Nasladnošćum Svita ginu,
Te si Dušu nakanit:
I tako sebi pripravnu
Kripost sagdar preslaunu,
Milost Božju, pogubit.

Del II.

Od poniznoga preštimanja
samoga sebe.

1.

Mnogo je na Svitu Ljudih,
Njim su to naj veći Trudi,
Da bi radi čuda znat.
Ki je pak prez Božjâ Straha,
Akoprem je pun Nauka,

Ča će prosim on jimat?

2.

Za Jistinu je ponizan.
Težak, i Sijač već vridan,
Ki Bogu verno služi:
Nego gizdav Znanac Svita,
Ki nase ništ Skrbi nima,
Bar Planete se uči.

3.

Ki sebe dobro spoznava,
Sam sebi se odurava,
Neće se obradovat:
Ali gâ pak Ljudi hvalu,
Ali kod gre pohudaju,
Neće čuda žalovat.

4.

Čaj god na Svitu dabi znal,
A Ljubavi nebi jimal,
Čab' mi moglo prudit:
Pred Bogom? Ki će se Čine,
Riči moje, i mišljenje,
Pravično presuditi.

5.

Zato prestani se mučit,
Nit ne želj' se preveć učit,
Ar se kaniš već va tom:
Ki čuda zna se zgizdavi,
Za nemer druge postavi,
Zvišeć sebe z-Naukom.

6.

Mnoga su, ka nit ni vridno,
Niti nigdar ni potribno,
Znat, na Duše Spasenje:
On je pak još priprostiji,
Ki je na drugo skrbniji,
Nego na Zveličenje.

7.

Čuda ričih neće hasnit,
Nit nigdar Duše nahranit,
Samo Žitka Dobrota:
Tr čisto Dušno Spoznanje,
Tvrđno K-Bogu Ulfanje,
Samo je hasnovita.

8.

Ča si počel već znat, spoznat,
Račun veći češ morat dat,
Ako se neponiziš:

Ako ne živíš svetije,
Boga zazivaš slaunije,
Ako se nespokoriš.

9.

Neka se ada podvizat,
Kreljutov sebi načirjat,

Od ništar, čagod ti znaš:
Nego več va Strahu živi,
Z-tim več budi ponizniji,
Ča nauka več jimaš.

10.

Štimaš, pak, da mnogo znati
Danoj' tebi, i popasti,
O, rači m^ā zbrojit sa.
Ali još več otajnoga,
Če bit tebi i skrovnoga,
Neg su, ka znaš, sa tvoja.

11.

Neka se zato gizdavit,
Nit ni komur ne podstavit,
Tvoju valuj Neznanoš:
Od tebe se sad učniji,
Mnogi najdu, Spametniji,
Nedvoji, ar si priprost.

12.

Želj^š hasnovito ča znat,
Ali na dalje ča spoznat,
To pred sim najveć ljubi:
Da v otajnom Se zaderžal,
Sam sebe za nemer metal,
Budeš, s gdar pred ljudih.

13.

Nauk je to najslauniji,
Tebi najhasnovitiji,
Onda ćeš znat mudro štat:
Kad sam sebe mudro spoznaš,
Va sebi se ne pouffaš, srdit na koga
Neg se budeš znal hudat.

14.

Od sebe Ki ništ ne drži,
Druge pak dobro poviši,
Najveću jima Mudroš:
Gizdosti se vred mentuje,
Srce tvoje potišuje,
Ar jima pravu Kripost.

15.

Drugoga kad vidiš padat,
Zloću ružnu, Grihe delat,
Neka štimat dasi bolji:
Ar je tebi to neznanu,
Češ ti dugo stat, otajno,
Va toj tvojoj Dobroti.

16.

Va sih nas je ta Krhkoća,
Od Narava, Griha Zloća,
O kako smo nestalni!
A ti se najveć krhkoga,
I va sem najveć grišnoga,
Drži, ćeš bit blaženi.

Del III.

Od Nauka Jistine.

1.

Blažen koga sama Mudrost
Uči, va sem Božja Kripost,
Ča je prava Jistina:
Nit krez Riči prepostavne,
Ali Govore otajne,
Neg, kad v sebi se jima.

2.

Naše plitvo Preštimanje,
Ali bar ko, ćeš Otenje,
Nas, va sem dost prekani:
Nit nemore razumiti,
Još pak manje presuditi,
Ča Bog pred nami srani.

3.

Ča hasni ka neznaš hudat
A zakrita preveć zviijat,
Od kih ni dat Računa?
Nit na Sudnjem strašnom Dnevi,
Nećemo bit zana krivi,
Ar su bila neznana.

4.

O je, to najveća Priprost,
Nas nevoljni Ljudi Bludnost,
Da škodljiva željimo:
A potribna, hasnovita,
Pred Očima su zakrita,
Gledajuć nevidimo.

5.

I ča nam se prudi skrb^{it},
Glavu, ino Pamet trapit,
Svit ča jima Stvorenja?
Ali Fele koj' kakove,
Lica, tvara, ke su nove,
Darebna su Trapljenja:

6.

Komu Rič sa očituje,
Večna Jistina valuje,
On va ničem ne dvoji:
Nit g^ā neće Sumnja trapit,
Ali Poželenje vabit,
V-Dobrom tvrdno postoji.

7.

Izhaja se z-jedne Riči,
Jedinoga to se Kriči,
Prez Početka, Početak:
Ki nas uči, opomina,
Sa ka god od Oca jima,
Preslavni večni žitak.

8.

Prez Jistine i Početka,

Ki nas je ljubil od Veka,

Nigdor neče razumit:

Nit Očita nit Otajna,

Ali kagod Dela zdvajna,

Neče pravo presudit.

9.

Komu je su sa, neg jedno,
Se va jednom, skupa spravno,

Da more sa pregledat:

On more stalnoga Srca

Bit, i veseloga Lica,

I va Bogi prebivat.

10.

O Bože sama Jistina,
Mudrost sama vekovečna.

Učini da budem tvoj!

Daj da sada va Ljubavi,

Potlje pak va večnoj slavi,

Ti mi budeš Zalog moj.

11.

Gosti mi se mnoga štati,

Ali druge poslušati,

Se to nije odurno:

Ar ču sa va tebi najti,

Ča neg željim zadobiti,

Ča neg očeš, obilno.

12.

Zamuknu neka Doktoru,

Muču neka i se Stvari,

Bog pred tvojim obličcem:

Neg ti sam mene obatri,

I sam va meni govori,

Zi tvojim nadahnjenjem.

13.

Čaj večkigod sad' složniji

I va sebi priprostiji,

Tim već oče razumit:

Ar čega Nebeska Svitlost,

Duha Sveta kripna Radost,

Sa otajna naučit.

14.

Čist Duh, stalyan, ino veran,

V-Mnogom delu ni rasipan,

Ar sa Bogu alduje.

Miran, tih je sam va sebi,

Čagoder mu Bog odredi,

Zame, nit ne stuguje.

15.

Do tē već zadržā, trapi,

Do tē na su Zloću vabi,

Već, neg Srca želenje?

Nis' ga doslje još utišil,

Skrbno va sebi pogasil,

Zato jimaš trapjenje.

16.

Dober, i pobožan Človik,

Če se skrbit va tom uvik,

Da, čaj' delat nakanil.

Sagdar prije dobro zmisli,

Te li spast ugodno Posli,

Zvona, kod jej' naklonil?

17.

Nit ga nigdar vajnska Dela

Na Zlo nisu prevabila,

Nit na zla Poželenja.

Neg mi Sa uredi tako,

Da je more prignut lahko,

Razumna na Čutenja.

18.

O ki jima veću Diku,

Ali boja tu Priliku,

Nego Človik v sebi sam:

Ki zna sebe mudro ladat,

Va sem segurno obladat,

To je Vitez, ja štimam.

19.

Tob' morala naša Dela

Sagdar bit, kab se spunila,

Dab' se obladali.

I dab' od sebe silniji,

Sak' Dan va čem pobožniji,

I Svetiji postali.

20.

Saka na Svitu Zvršenost,

Jima jednu Nezvršenost,

Va sebi pridruženu:

Još i mudro preštimanje,

Ali bar kogod Spoznanje,

Jima v-sebi Škurinu.

21.

Ponizno tvoje Spoznanje

Je Put, ino prepeljanje,

K Bogu, sagdar gvišnije:

Neg kad se preveć zaravaš.

I na Nauk Svita davaš,

Spoznat sebe j dičnije.

22.

Ali vindar neka zato,

Odurit čaj hasnovito,

Znat, i Bogu ugodno:

Vindar tvoje Dušno Znanje,

Dobro, i Žitka peljanje,

Budi tebi već željno.

23.

Mnogi se pak učit volu,

Znat, neg živit dobro želju,

I zato zabkudiju!
I skoro nednoga Sada
Nedne hasni, bar je kada,
Oni ne prinašaju.

24.
O dab se tako skrbili,
I se Grihe odurili,
Kripost največ ljubeči:
Kod se dostkrat naganjamo,
Pitanja si postavljamo,
Jalnu Diku sledeči.

25.
Neb' se tuliko zlo stalo,
Neb' se pačenje godalo,
Med nezbroynim sad Ljuctvom:
Niti nebi rasipanje,
Škodilo nit zatiranje.
Plemenitijim Kloštrom.

26.
Jistinaj' da kad Sud dojde,
Pitat nas nigdor ne bude,
Smoli čuda preštali?
Nego sakidanje čine,
Če Bog zet se, na Račune,
Smoli Sveto živili?

27.
Povi kade su sad Meštri,
Ali premudri Doktorji,
Ke si ti dobro poznal:
Doklje biše još živeči,
Mudro spametno učeči,
Glas je sim jur prehenjal.

28.
Dohodke, i sa Jimanja,
I dična njihova Stanja,
Drugi sad uživaju.
Va Žitku su je dičili,
Ljudi, za učne sudili,
Sad od njih utimaju.

29.
O kako vred Svita Dika,
Mine, bar je prevelika.
Bolje dab se jedinal
Bil z Naukom, njihov Žitak,
Tob' bil največi dobitak,
Saki bi bil dobro stal.

30.
Kulikimi mi poginu,
Ki se z Naukom prehinju,
Va nestalnoj Večnosti.
Božju Službu ar već kripnu,
Na Spasenje nam potribnu,
Zamudu po Lenosti.

31.
I pokidob da već Jalnost,
Ljubili su, neg Poniznost,
Zato se prekaniju:
I va svojem jalnom Srci,
Praudu znajuč, vindar krivci,
Sami sebe strošiju.

32.
Pravo velik je on človik,
I će hvaljen postat uvik,
Ki Kripost zna Ljubavi:
Pravo velik je i dičan,
Ki je va sebi ponizan,
Diku od sebe bavi.

33.
Pravo mudar je, i učan,
Nato ki je god priličan
Da vas svit za smrad drži:
Kristuša pak nasledujuč,
I samoga dobivajuč,
Vas se k-njemu pridruži.

34.
Pravo je učan zaisto,
Najmudriji lastovito,
Božju Volju ki spuni:
Svoju Volju, zatirajuč,
I sam sebe obladajuč,
Kod Bog oče, to čini.

Del IV.

Od previdenja va Činjenju.

1.
Sakoj Riči ni verovat,
Nadahnenja ni poslušat,
Sakoga, niti va sem:
Neg mudro va sem zahajaj,
Polag Boga premišljavaj,
Dugovanje stoji v-čem.

2.
Jo! kako smo mi nevoljni,
Sudstvu krivomu podložni,
Zlo pred dobrim sudimo:
Drugih Ljudih Griške male,
Ke su se v Krhkoči stale,
Pred svojimi vidimo.

3.
Ali pravičan i zvršen,
Človik nigdar ni prehitren,
Sa dab velje zveroval:
Ar zna Človičju Hudobnost,
Na zlo Jezika Nestalnost,
Kuj' va Riča dost spoznal.

4.
Znanost, je pak prevelika,
Kad Človik slipo ne dela,

Ča god mu je dokonjat:
Zlahkim sebi neveruje,
Nego dobro premišlja,
Ka, kako muj' postauljat.

5.
K Mudrosti je još potribno,
Da sa ni verovat vridno,
Ka Ljudi govoriju:
Niti ča smo čuli kada,
Nesmimo povidat vreda
Drugim, kad nas mutiju.

6.
Mudroga, Sveta Človika,
Tolmačenje ti bud' Dika,
Od boljega se uči.
Čagod si pak ti sam zmislił,
I nespametno naklonil,
Onoga se oduči.

7.
Dober Žitak sam načinja,
Človika na Mudrost pelja,
Kaj pri Bogu zvišena:
Ta mu mnoga očituje,
V-Mudrosti gã potvrđuje,
Sa su v-njem utišena.

Del V.

Od Štanja svetih Pisam.

1.
Jistinu va Pisma jiskat,
I k-njoj verno se pritiskat,
Potribno je saki Čas:
Ne, jeli lipo rečeno,
Ali dično zgovoreno,
Neg ča znaša Duha Glas.

2.
Saka Rič svetoga Pisma,
Mnoga v sebi skrta jima,
I zatoj' potribno štat:
Kod je Duh Sveti naklonil,
I na znanje kod je ottil,
Nam priprostim Ljudem dat.

3.
Va Pisma moramo gledat,
Hasan samu raje jiskat
Neg skrito zgovaranje:
Svete Knjige pak ponizne,
Štat moramo kod i dične,
Toj Duha naminjenje.

4.
Nit se va tom ti ne sumi,
Pisca zato ne pretruni,
Jeli čuda, malo znal?
Sama Ljubav neka gane,

Tebe na štenje prirene,
Da Jistinu budeš znal.

5.
Nit ne pitaj do je rekal,
Ali kada sprogovaral,
Ovu, onu Jistinu?
Neg ono čaje rečeno,
Merkaj kakoj' odredjeno,
Tebi na Pokorščinu.

6.
Si Ljudi se preminjaju,
Ali Božje Riči stoju,
I te stati na Veke:
Prez zbīranja Spola Ljudih,
I mnogimi va Načini,
Bog nas uči Grišnike.

7.
Pisma ča već mi zviijamo,
Jim se va njih već štentamo,
Nemoguće je sa znat.
Mnoga Mesta su otajna,
Razumu su nepodvoljna,
Ka smo dužni prepušcat.

8.
Ako češ štat hasnovito,
Šti ponizno ino prosto,
Tvrđnu Veru vsem jīmaj:
Nit se nigdar v jalnoi Diki,
Učnoga, v nednoj Priliki,
Sam sebe nepreštīmaj.

9.
Riči svete rado pitaj,
Muče sagdar ti poslušaj,
Sve ti ča velu Ljudi:
Otajne pak se Prilike,
Ino starih Ljudih Ganjke:
Nervijajuć ča prudi.

Del VI.

Od nedostojni Naklonov.

1.
Človik kadagod po Volji,
Zvona kada ča poželji,
Sam se va sebi zmuti!
I va sebi dost nemiran,
Skoro smim reći i nevoljan,
Dostkrat daj', se pripeti!

2.
Gizdavi pak ino Skupac,
Neznaju nemira Konac,
Samī sebe trapiju.
Ubog, va Duhi ponizan,
Na obilnost Mira spravan,
Va njem se ubatriju.

Človik, ki još ni zvršeno,
Umerl Svitu, živec verno,
Čuti vred skušavanje:
I va malom, i nevrudnom,
Dugovanju nedostojnom,
Spoznava obladanje.

4.

Va Duhi pak još nemoćan,
Na Telovno preveć voljan,
Teško će se mentovat.
Od se Svita Nasladnosti,
Ča Zemlja jima Radosti,
Nemore se odlucokat.
I zato se dost turobi,
Kad svoje navadne slasti,
More sebi utegnūt:
Boleznost, i Srdu jima,
Kad mu kigod suprot ziva,
Nač seji željil sam nagnūt.

6.

Ako si pak Volju spuni,
Z čim je željil se napuni,
Dušno Znanje ga kara:
Ar je slidil Poželenje,
Ko nepelja na Veselje,
Mir, neg jima već kvara.

7.

Zato željiš jimat,
Srca Mir nujno uživat,
Poželenju suprot stoj.
Nit neka već njemu služit,
Bolje ti seje odlučit,
Željan će bit pokoj tvoj.

8.

Ni ada pravoga Mira,
Poželenja ki zatira,
Na telovnom Človiki:
Ni va 'nom ki Vainska ljubi,
Mira nigdar nećeš najti,
Neg v-samom Pobožniki.

Del VII.

Od hudobnoga Uffanja,
i laščega Zvišavanja .

1.

Hudoban je saki Človik,
I nestaljan Svita Putnik,
Ki va Ljudih se uffa:
Ali va Svita Stvorenju,
Jišće spunit svoju Želju,
Hudobna su sa ova:

2.

Neka te sram ništ ne bude,
Služit kada drugim ovde,

Zarad Ljube Jezušā:
Akoprem ubog, ponizan:
Si na Svitu ovde neznan,
Trpi zarad Kristušā.

3.

Va se se preveć me uffaj,
Neg v-Krhkoći laščoj zdvajai,
ka teji dost prekanila:
I va Bogi ćeš ti najti,
Uffajuć na Kripost zajti,
Ka teji Straha zbavila.

4.

Učim ono čaj! moguće,
Na pomoć ćeš najt šetuće,
Tebi, Božje Kriposti:
Dobru, i pripravnu Volju,
Ujača, Bog željno tvoju,
Vred po Milosrdnosti.

5.

Ne pouffaj se va Znanost,
Niti va Ljudih Čalarnost,
Neg va Božju Milošču:
Ki pomaže se ponizne,
I ponizi se gizdave,
Tr! čalarnu su zloću.

6.

Va Bogatstvi se nediči,
Ako jimaš. Ništ nezviši,
Va sih zmožnih Preteljih:
Sam Bog tvoja Dika budi,
Ki sadah, i tebe ljubi,
Još i sebe dat želji.

7.

Nezviši se va Jakosti,
Va Lipoti, Velikosti,
Nigdar Tela tvojega:
Ar vred sa ova preminu,
Krez maljahan Beteg ginu,
Da ni odurnijega.

8.

Neka se sam sebi sviknut,
Vlašćoj Mudrosti podvignut,
Da se Bog neoduri.
Ar njegova su sa tvoja,
Z kimi te željno pohaja
Dajuć sa po Naturi.

9.

Nit nemisli da si bolji,
Na druge se ne nestrholji,
Da nebudeš čemeran:
Pred Bogom, ki zna, i vidi,
Vajnska, nutrnja presudi,
Človik kakoji ki spravan.

10.
Neohol^l se zbog dobrih del,
Ar je^l sa na Vage Bog zel,
Ki se drugače sudi:
Dost krat ono odurava,
Va čem Človik se zvišava,
Ništ se njemu ne vidi.
11.
Dobra Dela budeš jimal,
I kriposti ča uživaj,
Druge drži još bolje:
Da obdržiš ti Poniznost,
Najdražju pred Bogom Kripost,
Na pridube Spasenje.

12.
Pred simi kad se poniziš,
Va tom sebi ništ neškodíš,
Ali ono ti škodi.
Ako se neg pred jednoga,
Povišiš ti koga, toga,
Jur mimo Praude hodi.

13.
Stalyan Mir je pri poniznom,
A va Srci pak gizdavom,
Nemir ino trapljenje:
Marljivo, se neg ponaulja,
I va njem nemilo spraulja,
Strah, Zavidnost, Drhtanje.
Del VIII.

Od čuvanja preveć priličnoga
Preteljstva.

1.
Neka sakomu otvorit,
Neka tvoga Srca odprit,
Neg Boga boječemu:
I z-onim, ki mudro sudi,
Se Tolnačtvo tebi budi,
Z-onim jimaj sloščinu.

2.
Z Mladinum se malo kada,
Prosim ti zahajai ada,
Da Pačenja nebude:
Ravno tako tuji Ljudi,
Nepohajai, joi nebludi,
Da tebe nepresude.

3.
Bogatim se ne podtiskaj
Nit milit se njim ne jiskaj,
Ar vreda ošpotaju.
A pred velike, i zmožne,
Nehod' rado, ar i tužne,
Mnogokrat ukaraju.

4.

Z Poniznimi, priprostimi,
Z pobožnimi, Kripostnimi,
Podruži se saki Čas:
I ka na Spasenje budu,
Ali ti va Duši prudu,
Kad te uču, primi Glas.

5.
Z-Ženami se neka družiti
Nedne niti grišno ljubiti,
Ar čete vred prehititi:
Neg se spolu dobre Žene,
I ke su sagdar pobožne,
Češ Bogu preporučiti.

6.
Bogu drag bit samo želji,
I s Angyeli se zpretelji
Četi najveć pruditi:
A mnogih Ljudih Spoznanje,
Znažli ali neznaš zanje,
Se od sebe odhiti.

7.
Sakoga moramo ljubiti,
Ali nam je to presuditi,
Jeli seji sim pridružat?
Ar preveliko spoznanje,
Ko poštenje čini manje,
Čemo dostkrat žalovat.

8.
Već puti se pak pripeti,
Da i neznanomu leti,
Dober Glas na dičenje:
Ki pak kada dojde zoči,
Uredi neg mnoge Oči,
Svoje krez Zaderžanje.

9.
Štimamo da smo se svikli
Drugim, ča smo se spoznali,
Z-njimi, i pobratili:
Onda stoper već hudaju,
Čine naše kad spoznaju,
Ke smo prije latili.
Del IX.

Od Poslušnosti i Podložnosti.

1.
Veliko je Dugovanje,
V-Poslušnosti zadržanje,
Poglavare poštovat!
Nit po svojoj Glavi mislit,
Neg čaj' rečeno, učinit,
I srčeno udelat.

2.
Sagdar bolje je Podložnim,
Nego Poglavarom zmožnim.

A najmre ki za ljubav:
A ne zarad Potriboče,
Ar čemu sporit Krhkoče,
Sej' pod Oblast drugim dal.

3.

Nit nete bit nigdar mirni,
Ali kada zadovoljni,

Od svojega Staliža:

Ako se od Srca svoga,
Nepodložu zarad Boga,
Va sem, ono, bar je ča.

4.

Poj vred simo, ali tamo,
Ali podaš se bar kamo,
Nigdir Mira nečeš najt:
Podložan pak Poglavaru,
Živi v mirnom Srcu Daru,
Dela neželji obajt.

5.

Jistina je, da, ča nas je,
Ča štimamo sami, raje,
I voljnije spunimo:
I K onim ki držu snami,
Govorečim spored nami,
Vreda mi privoljimo.

6.

Ako je pak Bog med nami,
Potribno je da kada nij,
Volju si potaremo:
I se naše Preštimanje,
Listor zarad Mira Volje,
Va sebi zataremo.

7.

Doje tako vindar, učan,
Akoprem je kako prozvan,
Ki bi mogal sa spoznati?
Zato nit va tvojoj Misli,
Se poufat preveć želji,
I druge je poslušat.

8.

Ako ti ča dobra zmisliš,
I spametno ča presudiš,
Tr zbog Boga ostaviš:
Drugoga pak sude sledeć,
Zvršen jimaš Kriposti već,
Sebe tako povišiš.

9.

Čul jesam ja mnogo puti,
Daj srićnije poslušati,
I Tolnačtvo prijeti:
Neg drugim Nauke davat,
A ljuckim se proti stauljat,
Akoprem su spametni.

10.

Već krat se pak i to stane,
Da su ovi Misli dične,
Ove hasnovitije:

Ali njim se ne podložit,
Kad je Uzrok, se ne družit,
Gizdosti je zlamenje.

Del V.

Od čuvanja mnogih Ričih.

1.

Nožinu Ljuctva obhajai,
I ča moreš ti se čuvaj,
Med Ljudih Zaplitanja:
Akoprem dobro govoriš,
I najbolje ti nakloniš,
Čuda stvara pačenja.

2.

Z-Hudobnoščum se mačkamo,
I vred va nju zapademo,
Na Riči nepazijuć:
Zatob volil, dab' bil mučal,
Z Ljudi se nebi bil zhajal,
Već Doma zadržajuć.

3.

Ali zač mi tako rado,
Govorimo vindar zato,
Zač Fabule sprauljamo?
Bar dost malo krat prez Griha,
A nigdar prez sega Špota,
Se od Ljudih vraćamo.

4.

Govorit zato željimo,
Med sobum se pominamo,
Dab' se mogli obatrit:
I puno Srce Ottenja,
Trudno jur od Poželenja,
Dabi mogli okripit.

5.

Ka su nam pak najdražija
Iz med drugimi željnija,
Ali Srcu odurna:
Od onih naiveć mislimo,
Govorit seneg željimo.
Ča su draga, protivna.

6.

Ali joi dostkrat falimo,
Govoreć krivo činimo,
Ar vainska bar kaj' Radost:
Nuternju nam neg pokvari,
Ka dojde po Božjih dari,
Potribnu zrene Kripost.

7.

Zato je potribno molit,
Virostujuć va sem hodit,

Vrime da nam ne mine.
Ako je pak dopušćano,
Govorit, ali potribno,
Govori Kripoščine.

8.

Ča smo manje neobični,
Ali va dobrom prilični,
Tim već Riči sprauljamo:
Nedostojni Ust, Jezika,
Svoga v-škodljivi Prilika
Občuvati neznamo.

9.

Vindar nam i čuda prudi,
Hasan duhovnu nam zhodi,
Svet, pobožan Pominak,
A naiveć, kada va Ričah,
Va Bogi su složna srca,
Duh, Naklon je dvih, jednak.

Del XI.

Kako človik Mir zadobi, i kako se
mora marljivo skrbiti, da bolji postane.

1.

Srca Mir bi mogli jimat,
I sagdar željno uživat,
Dab' se neg neb' skrbili
Ča drugi ljudi govoru,
Ali ča, i kako činu,
Znat. dabi ne željili.

2.

Kakob' mogal mirno živit,
Ki za druge počne skrbiti,
V-ljuckom Posli se trapi:
Ki Prilike zvona jišće,
A sebe premislit neće,
Za Mirom ništ ne hlepi.

3.

Blaženi v Duhu priprosti,
Nete čutiti ništ Žalosti,
Neg mnogi Mir te jimat:
I Vekovečno Kraljestvo,
Bog sam veli, i Blaženstvo,
Te na veke uživati.

4.

Zač ki god Sveci Svetice,
Živeć ovde prez Krivice,
Biše sagdar zvršeni?
Božju Skrovnost misleć ovde,
Ku te posest jednuč onde,
Tela oslobodjeni?

5.

Zato ča su već skrbili,
I va sebi potuhnili,
Sega Svita Nasladnost:

Tim već Boga su ljubili,
I od Srca mu služili,
To jim biše za Radost.

6.

Mi pak za Naklone naše,
Ostauljamo se čaj Božje,
Preveć sebi verujuć:
I za ona ka poginu,
Kod Mehur na Vodi minu,
Skrbimo se trapljejuć.

7.

Još jedan Grih malo kada,
Ov on va sebi oblada,
Ne dab se poboljšaval.
Zato pak va sem neg mrzli,
Mlačni, tupi v dobrom posli,
Jesu, kod dab do neg spal.

8.

Va sebi dab' umirali,
I Griha da neb' jimali,
Onda b' mogli razumiti.
Ka su pri Bogu otajna,
I va Nebi nam pripravna,
Lahkob' mogli prećutiti.

9.

Naš va tom zadrž najveći,
Je, da stalno spunit v zloći,
Poželenje jišćemo:
Nit zvršeno na Put Božji,
Ali svetih dobrih Ljudih,
Se nigdar ne sprauljamo.

10.

Ako malo Suprotivnost,
Nas zastigne, ali Žalost,
Zdvojiti veljek kanimo:
I na Svita mi Batrenje,
Ali Ljudih Milovanje,
Vreda se povrnemo.

11.

Da bi se mi silovali,
Kod Vitezi v Boji stali,
Stanovito b' mogli znati;
Kako Bog pomaže verno,
Z-Nebes nas nevrídne silno,
Da moremo obladać.

12.

Ar on va sem vojujuće,
Va Milošći uffajuće,
Ujaćat je pripravan:
I ki dah Priliku Boja,
Na pomoć nam sagdar straja,
Da premore skušavan.

13.

Ako neg va 'nom čaj' Vainjsko,

I ča Ljudem pada v Oko,
Poboljšanje stauljamo?
Vred na Konac hoče doiti,
Sa Pobožnost preminuti,
Ku zbog Ljudih sprauljamo.
14.

Ali veljek se podstavit,
I segurno sa odbavit,
Ka nam činu pačenje:
Da od Poželenja čisti,
V željnoi Pameti Mirnosti,
Najdemo Obatrenje.

15.
Dabi sako Leto jedan,
Grih, bar je kako nazloban,
Mi va sebi zatrli:
Vred bi va sem zvršeniji,
I za čuda pobožniji,
I kripniji postali.

16.
Ali sada nili krivo,
Da, čagod je Ljudi živo,
Bolji biše v Mladosti?
Poslje pak, Nazlobe Sila,
Vabi, Zloća, već je Griha,
Ča već broju Starosti.

17.
Želja Žitka poboljšanja,
Boljega sak' Dan Ottenja,
Rast bi morala va nas:
Ali nam se vidi čudno,
Poboljšanja kad ki stalno,
Neg delak, drži ov Čas.

18.
Z-pervine dabi neg malu,
Učinili v sebi silu,
Lahkob' sa obladaš:
I zatim mnoga z-Lahkoćum,
Ka su žuhka z-Nasladnoščum,
Veselob' prebavili.

19.
Teškoj' obična ostavit,
Težlje sej' Volji podstavit,
Ali ako ne skrbiš:
Da obladaš ka su lahka,
Kako ćeš obladat teška,
Kad se v-njih zakoreniš?

20.
Podstavi se ti Naklonu,
Va Početku, i Zakonu,
Na zlo ki te vabiju:
Da te po mrvu na gorje,
Ali ča pak bude težje,
Naglo ne zapeljaju.

21.
O dabi ti kada spoznal,
Mir tvoj, drugi Radost pak, znal,
Ku nad tobum jimaju.
Kad se k-Bogu ti povrneš,
Znam dab' veljek, čim se ganeš,
Šal na Kripost dičniju.

Del XII.

Od Hasni Suprotivnosti.

1.
Dobro nam je, da kadagod,
Suprotivna znamo kagod,
Ar nas k-sebi prirenu:
Progon svoj da Človik spozna,
Uffanja, da ne postaulja
Svoga, na Svita Cenu.

2.
Dobro nam je da skusimo.
Prot' Govore pretrpimo,
I da Zlo, nezvršeno:
Od nas drugi Ljudi sudu
Vnašem Ottenju se bludu,
Dobroj' bar učinjeno.

3.
Ova, i druga protivna,
Kako god su ti odurna,
Pomoru na Poniznost:
I večkrat va nas potaru,
Kaje zakorena, staru,
Dike lašće, Hudobnost.

4.
Ar onda već nutrnjega,
Boga jiščemo Svidoka,
Kad nas zvona hudaju:
Ljudi, i sagdar čaj' krivo,
Prije, neg ono čaj' pravo,
V Sumlji od nas zveruju.

5.
Zato bise moral Človik,
Va Bogi ojačat uvik
Da nebi potriboval:
Od Ljudih čuda batrenja,
Jiskal, ali milovanja,
Z kim bise obradoval.

6.
Kad se Človik dobre Volje,
Skuša, trapi od Nevolje.
Ali od zla Mišljenja:
Onda zna daj Bog potriban,
Va Nemoći Pretelj Kripan,
Pres koga ni batrenja.

7.
I onda se dost turobi,
Jauče, plače, molit hodi,

Zarad svoga Trapljenja:
Ko ali će, ali neće,
Trpit mora, kod Bog oće,
Doklje Volja spunjena.

8.
Onda mu se grosti život,
Duglje, počne ada željit,
Smrt, dabi vred prispila:
Dab' se mogal oslobodit,
I z-Kristušem željno sklopit,
Duša Raj dab' dobila.

9.
I onda dobro spoznava,
Sam sebi Krivicu dava,
Da seji' tako prekanil:
Kad vidi, da ni Stalnosti,
Mira, niti Segurnosti,
Na Svit, kogaj' ljubil.

Del XIII.

Kako moramo Skušavanje obladat.

1.
Doklje na svitu živimo,
Prez Križa, i skušnje nismo,
Zarad toga Job veli:
Človika Žitak je Skušnja,
Zvrhu Zemlje Vojna ružna,
I mnogi Pogibeli.

2.
Zatob' saki moral biti
Skrban, marljivo moliti,
Va Vražjem Skušavanju:
Dab' Mesta Zali ne našal,
Kaneć nas da neb' obladal,
Va svojem Zasidanju.

3.
Nigdor ni va sem prezvršen,
Ali na Svetost povišen,
Kib' Zasidov neb' jimal:
Ar prez njih je nemoguće,
Ljudi bit ovde živući,
Jur jei' saki dan spoznal.

4.
Ako su pak prem odurna,
Skušavanja i presilna,
Človiku još neg hasnu:
Ar ova: Sebe ponizit,
I Zloću ziz sebe z-čistit,
Pored njega nauču.

5.
Krez nezgovorno Trapljenje,
I veliko Skušavanje,
Mnogi Sveci su prošli:
Ki pak ništ nisu trpili,
Zahićeni su postali,

Spasenje zamudili.

6.
Ni Reda tako Svetoga,
Niti Mesta otajnoga,
Kade bi dost ne bilo:
Nezgovornoga Trapljenja,
Vražjega i skušavanja,
Ko nas trapi nemilo.

7.
Doklje, god Človik živi,
Va ovoj suznoj Dolini,
Nigdar ni prez skušavanja:
Ar va sebi ponašamo,
Ono, va čem se skušamo,
V-Poželenju rodjeni.

8.
Trapljenje jedno kad projde,
Drugo veljek za njim dojde,
Ča to trpit jimamo:
Ar smo se Dobro Blaženstva,
Pogubili Veličanstva,
Ko sada pogrišamo.

9.
Mnogi se jišću mentovat,
Skušavanju proti stauljat,
Zato se već zapletu:
I va veće Skušavanje,
Još, niti nemisleć nanje,
Mnogo puti zapadu.

10.
Krez Big nećemo obladat,
Nit z-lahkim nigder mentovat,
Najmanja skušavanja:
Ali krez pravu strpljenost,
Ino dostojnu Poniznost,
Nadajt češ Nepretelja.

11.
Ki samo zvona obhaja,
I na Koren zla nestraja,
Malo hasni će jimat:
Skušnja će se povraćati,
I silnije suprot stati,
Da muj' gorje, će spoznat.

12.
Polahko po Strpljenosti,
I po dug večnoj Stalnosti,
Češ sa bolje prekonjat.
Nego z tvrdum Glavum tvojum,
Ali bar z kum Nemirnoščum,
Z kum se neznaš priprauljat.

13.
Ako Skušavanje trapi,
Dobr Nauk dat si prosi,
I Skušnomu ne bud zal:

Neg ga batni zadovoljno,
Nauk mu daj ti ugodno,
Kod sam željiš, dab' do' dal.
14.

Početak je sega Zloga,
Skušavanja odurnoga,
Ta pameti Nestalnost:
I malyahna v milom Bogi,
I va zmožnoj njega Ruki,
Naša Uffanja Vridnost.

15.
Ar kakogod prez Vesla Plav,
Od Slapi jima svoj Zastav,
Simo tamo hičena:
Tako i va sem len Človik,
Kigod se preminja uvik,
Dosta jima Skušenja.

16.
Oganj Železo valuje,
Skušavanje potvrdjuje,
Človika pravičnoga:
ča štmano daj, moguće,
Skušnja kaže nemoguće,
I krhkoća mar koga.

17.
Zato na Početak sledit
Potribnoj' i dobro pazit,
Sakoga skušavanja:
Ar češ ga laglje obladat,
Laglje njemu suprot stajat,
Kad ne odpreš Čutenja.

18.
Neg kad pod Vratí tukeće,
Nuter kad pojt silu oće,
Čvrsto mu ti proti stoj:
Početku se proti stavi,
Ar Betežnik, kad zmlahavi,
Nezna, hasni li Lik tvoj.

19.
Ar razumu se ponuja,
Libud ka' Misal ga zbuja,
Vred i jača postane.
V-koj se Človik obraduje,
Gonjen na Zlo, i šetuje,
Z-Volju na se pristane.

20.
Tako se po mrvu njega,
Vrag z-Kušnju zasede sega,
Kad se ni til skrbiti:
Dab z-Početka bil proti stal,
I skušavca preobladal,
Ki ga jišće zgubiti.

21.
I ča duglje prez Kriposti,

Zleniš se va Protivnosti,
Tim češ več premlahavit.
A Nepretelj zato jači,
Tebe nemiloma tlači,
Da more na Zlo spravít.
22.

Jedni čim se k Bogu vrnu,
Spoznavaju jaču Skušnju,
Drugi potlje na Koncu:
Kigod pak doklje su živi,
Mlahavi su, ali zdravi,
Nemoru mi ujt Skušcu.

23.
Kegoder pak dosta malo,
Skušnja, i Zlo je popalo,
Po Božanskoj Uredbi:
Ka Staliže i se Dobro,
Svojim vernim Ljudem, mudro,
Na Spasenje, odredi.

24.
Zdvajat zato mi nekamo,
Kadagod se skušavamo,
Neg Boga več molimo.
Da nam va sakom Trapljenju,
Na pomoć gre z dobrum Voljum,
Laglje da obstojimo.

25.
Ar kad sveti Paval veli:
Bog ne skuša va zlom Delí,
Niti neće dopuščat:
Dab' se zvrhu naše Moći,
Skušavali, bar v koj Zloći,
Neg će Hasan Skušnja dat.

26.
Ponizimo ada Duše,
Pod Rukum Božjum mi naše,
Va Skušenji i Trapljenji:
Ar će on v-Duhu ponizne,
Zviševat va sem odične,
I pripeljat k-spasenju.

27.
Va skušnji ino Trapljenju,
Ljudi se dost očituju,
Suli bolji postali:
Ar neg va tom stoji Vridnost,
Z-kažuje se veća Kripost,
Kad smo stalni obstali.

28.
Nit ni veliko Poštenje,
Kad ništ neznam za Trapljenje,
Bar sam Svet i pobožan:
Ali kad v-Času protivnom,
Jak sam v-Trapljenju nezgojnom,
Poznat je, da sam složan.

29.
Skušavanja velikoga,
Bog očuva, dostkrat koga,
Ki v-Sak-danje upade:
Da več z-toga tih, ponizan,
Nit va Skušnji preseguran
Bar je mlahav, ne bude.
Del XIV.

Kako se moramo zloga
Presudenja čuvati.

1.
Va se, najprvo pogledaj
Drugi ča činih ne zvijai.
Nit neka presuditi.
Kako, ali ča on dela,
Ali kakov Žitak pelja,
Neka se ti trapiti.
2.
Človik kada druge sudi,
Se zaman se onda trudi,
Bludi, ino zagriši:
Sam sebe pak pregledajuć,
I sa svoja previjajuć,
Hasnovito se bavi.
3.
Kakovój god Dugovanje,
V Srci, takoj i Štimanje,
Ar lahko pogubimo:
Pravo Sudstvo, zbog Ljubavi,
Lašće, kada po naravi
Krivo druge sudimo.
4.
Dab' sam Bog bil Poželenja,
Naklon čist sega Ottenja,
Neb' se z lahkim trapili:
Kako čemo ovu, onu,
Potrt Misal nedostojnu:
Neg vred bi obladali.
5.
Ali dostkrat je otajno,
Ča to, znutra neizgojno,
Ali zvona ča prispi:
Ko nas tako rauno vabi,
Kad neg Veter goni Slapi,
Zlo doklje se pripeti.
6.
Mnogi sami sebe jišču,
Z-krito, va sem čagod činu,
Nit se ne potvaraju.
Jeli, niti, njim za zloću,
Računano, i Krhkoću,
Ništar zato neznaju.
7.
I kad jim se sa po Volji,

Podaju, ino Mišlenji,
Onda mirno živiju:
Ali kad se stane drugo,
Neg čaj' željno bilo dugo:
Onda se sturobiju.

8.
Zarad misli nejednake,
Ino Preštimanja Dike,
Mnogokrat se poreču.
Pretelji, ino susedi,
Pobožni, i v-svetom Redi,
Ali bar v-kom staližu.
9.
Teško se je kada zbavit,
stare Navade ostavit,
Nigdor se ne dah peljat.
Dalje, neg ča sam spoznava,
Ali čagod sam zvidjava,
K-tomu želji pristajat.
10.
Na Pamet se ako znašaš,
Ali na skrb tvoju stauljaš,
Već neg v-Kripost Jezuša:
Kasno dost, i malo kada,
Češ rasvićen postat ada,
Po milošći Kristuša.

11.
Ar Bog oće da podložni,
Va sem budemo pokorni,
Njemu, i da saki čas:
Naša Pamet po Ljubavi,
Gorućoj i Svetoj Slavi,
Jišće ona, čaj' Bog vas.
Del XV.

Od Činov, ki su po Ljubavi učinjeni.

1.
Zarad nedna dobra Svita,
Nit zbog nednoga Človika,
Je ča zloga učinit:
Zaradi pak Potriboće,
Drugih Ljudih Hasni veće,
Je i dobro ostavit.
2.
Dobrotivno ar čineći,
Najam čemo jimat veći,
Kripost ne ostauljamo:
Nego već na bolje Čine,
I na veće, Kripoščine,
Naklone prenašamo.
3.
Vajnskó Delo prez Ljubavi,
Tebe boljega ne stavi,
Čagod pak po Ljubavi
Se učini: veće, manje,

Čemo prijet Plaću zanje,
Čuda Hasni nam spravi.

4.
Već Bog gleda va nas Kripost,
Ko osvidoči Čina Vridnost,
Već se dobre Naklone:
Nego bar ko vajnsko Delo,
Koje svoj Početak zelo,
Za Uzroke odurne.

5.
Mnogo sagdar on učini,
Kigoder neg čuda ljubi,
Ki sa dobra odbavi:
Ki občini već zna služiti,
Nego svoju Volju spuniti,
Najbolje sa postavi.

6.
Ljubavi dost-krat daj' Kripost
štımamo, još je Telovnost,
Ar narayni Nakloni:
Lašća Volja, i Uffanje,
Ali Hasan dobre Plaće,
V-Ljubavi su zakořni.

7.
Ki zvršenu, ino kripnu,
Ljubav jima dobrotivnu,
V-ničem ne jišće sebe,
Nego samo Božja Dika,
V-sem se stane, da velika,
Sagdar želji od sebe.

8.
Nit nednomu nezavidi,
Lašće ne ljubeć Radosti,
Nit se sam ne veseli:
Neg va Bogi, zvrhu sega,
Dobrom, Staliža večnoga,
Blažen sagdar bit želji.

9.
Od nikoger ništ ne drži,
Nego samo Boga zviši,
Z-koga Dobra zhajaju:
Kod iz Zdenca obiljnoga,
I va kom mesto Zaloga,
Si Sveci počivaju.

10.
Od kigod bi neg Jiskricu,
Ali jednu Mrvinicu
Prave Ljubavi jimal:
Zaisto bi sa Zemaljska,
Ali bar ka Naturaljska
Za Čalarnost preštimal.

Del XVI.

Od pretrpljenja Ljuckih Griškov.

1.
Ka va sebi, ali v drugom
Človiku ti vidiš grišnom,
Nit nemoreš popraviti:
Moraš dobrovoljno trpiti,
Nit se va tom neka trapiti,
Ar će Bog sa urediti.

2.
Misli daj morebit bolje,
Da ti Bog takova šalje,
Na Skušnju i Strpljenost:
Prez ke naša dobra Dela,
Nisu zadovoljno cela,
Nit ne dojdı na Vridnost.

3.
Zbog takovi pak Zasidov,
Moreš sagdar molit gotov,
Da Bog na pomoć dojde:
Da budeš mogal nositi,
Suprotivna obladaći,
Zlo da te ne obaide.

4.
Jednoč, dvakrat, ki okaran,
Ako nebude poslušan,
Neka se ti z-njim vaditi:
Nego Bogu sa ostavi,
Da si v-Slugah Volju spuni,
Ki zna Zlo z-dobrim miniti.

5.
Uč' se strpljen bit va Griška,
I va ljuckih zlih Prilika,
Ar i ti mnoga jimaš:
Ka drugi moru pretrpiti,
Mirno tiho, nujno nositi,
Zla', va kih se zadržoš.

6.
Takovoga kad nemoreš,
Sebe činiti, kod ti očeš,
O kako ćeš drugoga!
Od zloga kada odvrnut,
I na dobro preobrnuto,
Jimat vsem povoljnoga?

7.
Željimo dabi zvršeni,
Drugi bili, i pobožni,
Na se još ne gledajuć:
Lašće Griške prlje dabi,
Poboljšali mi va sebi,
Još već je zakrivajuć.

8.
Očemo i da se drugi,
Opraudaju oštro mnogi,
Sami pak ne trpimo:
Kad nas drugi polag Praude,

Ukaraju onde, ovde,
Na se z toga znimljemo.

9.

Ako su drugi slobodni,
Va čem preveć se ne vidi,
Nam, ta njih Sloboščina:
A sami bi nebi radi,
Da nam kada do zakrati,
Ono, čaj naša Prošnja.

10.

Druge na Praudu pritisnut,
I nje na nju opomenut,
Marljivo mi očemo.
A sami se već nedamo,
Po Praudi peljat, ku znamo,
Neg se kraj utežemo.

11.

Spoznat je zato najbolje,
Nedostojne naše Volje,
Suprotivnu odurnost:
Da Bližnjega malo kade,
Sudimo, kod sami sebe,
Niti to Nezvršenost.

12.

Zvršeni dab mi si bili,
I složno, mirno živili,
Dob nas mogal trapiti?
Ali ča bi mi od drugih,
Zarad Boga nam protivni,
Mogli kad' pretrpiti?

13.

Takoj pak sad Bog odredil,
Jedan drugoga dab' nosil,
Jaram, Brime sak'danje:
Ar nedan nismo prez Griške,
Prez Težine prevelike,
Potribnoj' pomaganje.

14.

Po Praudi je ada vridno,
Pogajamo da se mirno,
Med sobum, i batrimo.
Ov da onomu pomaže,
Učih, i na dobro kaže,
Na sa da spominamo.

15.

Kakovej' pak ki Kriposti,
Je znat va Suprotivnosti,
Ar prilike ne činu
Nednoga človika zloga,
Ali kakov je, još z-toga,
Pokažu nam Jistinu.

Del XVII.

Od Kloštarskoga žitka.

1.

Očeš složan z-drugimi bit,
Moraš sam sebe naučit,

Va mnogom potirati.

Miran, i podložan budi,
To ti veruj, naiveć prudi,
Kad se znaš pogajati.

2.

Ni maljahno Dugovanje,
V Kloštri, i Občini stanje,
I onde se zadržat.
Prez Tužbe i Morgovanja,
Svoja činit Sakidanja,
Do Smrti verno obstat.

3.

Blažen je i zadovoljan,
Ki god je onde podvoljan,
Sveto i dobro živi:
I ki vas Čas Žitka svoga,
Bar prečuti mnogo zloga,
se to srićno prebavi.

4.

Ako ćeš pak po Dužnosti,
Stat, i Del zet Zvršenosti,
Kod Putnik se zadržaj:
Zvrhu zemlje tako prognan,
Komu Stan nedan ni gvišan,
Na Blaženstvo zdihavaj.

5.

Potribnoj' da priprost budeš,
I da za Norca postaneš,
Ti za Ljubav Kristuša:
Ako ćeš živit pobožno,
Va Kloštri bivat ugodno,
Nosi Brime Staliža.

6.

Pratež tr obrita Glava,
Redovnika ne načinja,
Nego minja Zakonov:
I zvršeno obladanje,
Tr pravićno Zatiranje,
Sih prvanjih Naklonov.

7.

Ki ča drugo v Kloštri jišće,
Odlag Boga, Žitka duše,
Neće on drugoga nait:
Nego turobno Trapljenje,
I bolezn Zdihavanje,
Ko će njega sagdar nait.

8.

Nit nemore mirno bivat,
Onde molit, ino spivat,
Ki se va tom ne skrbi.
Da podložan sim neg bude,

Najmanjega sudeč sebe,
I več trpit ne želji.

9.
Na službu si simo došal,
Ne dab' ti z-drugimi ladal,
Na Delo, na Strpljenost.
Znaj da si ti simo pozvan,
Va sem budeš, da podložan,
Ne na odurnu Lenost.

10.
Skušaju se ada Ljudi,
Ovde, kod Zlato va Ognji,
Nit neče nedan obstat.
V Kloštri, ako se od Srca,
Neponizi zarad Boga,
Ki čemu Mir željni dat.
Del XVIII.

Od Prilik i Peldov svetih Otac.

1.
Sveti Otac ti na Pelde,
Ogledajse i Prilike,
Ki god biše zvršeni:
I češ vidit da su ništar,
Čini, ali malo vindar,
Od nas kada, činjeni.

2.
Joj čaj' naše Zadržanje,
Ali se Žitka Peljanje,
Ča je naša Pobožnost?
Bar se kako priravnava,
Ali pak k njim prispodablja,
malo vridna je Kripost.

3.
Sveti Kristuša Pretelji,
Bogu svomu su služili,
V Gladi, v Žaji, va Zimi.
Va velikom Delu, Trudu,
Virostenjem, i va Postu,
Va sem čaj god prot njimi.

4.
O kako su nezgovorno,
Trapljenje, sim dost odurno,
Trpili Apoštoli:
Mučeniki, Spovidniki,
Divice, i Svetci, bar ki,
Kristuša kad sledili.

5.
Ar Duše, i Telo svoje,
Trapeć krez nestalne Boje,
Hudali su na Svitu:
Dab' je na Žitak vekovečni,
I na Zalog neizrečeni,
Obdržali umreći.

6.

O kako oštro, pokorno,
Su v Pustini biveć stalno,
Sveti Oci živili:
O kako oni onde,
Skušavanje, ino Trude,
Od Vraga pretrpili.

7.
Kako Molitve goruće,
Va sem željno stugujuće,
Bogu su darivali?
Posteć ino virostajuć,
Suproti Grihov vojujuć,
Čist naklon su držali.

8.
Skrbno vadne su delali,
V-Noći, moleć nisu spali,
I bar ča odbauljajuć:
Još su molili, z-Mišljenjem,
Srca svojega Ottenjem,
Bogu sa naklonjajuć.

9.
Saki Čas, Vrime prispilo,
Trošili su hasnovito
Ura sej njim kratila:
I od Slasti premišljenja
Dužnost, Hrane sakidanja,
Većkrat sej odurila.

10.
Diki, Tistiji, Bogatstvu,
Rojakom, semu Preteljstvu,
Jesu otpovidali:
Nut od Svita Obiljnosti,
Neznajuć, sako, radosti,
Povoljno su zimali.

11.
Potribna jim mnoga biše,
Kad nje Človik pogledaše,
Va sem čaj Svicko kada:
Ali z nutra, i va Srcu
Milst, Kripost, ćutili su,
Zadovoljno ka lada.

12.
Od Svita su zahićeni,
I od Ljudih zapušćani,
Bili, va svom Stališi:
Ali Bogu vindar dragi,
Bližnji biše i Rojaki,
Prebivajuć v Blaženstvi.

13.
Sami sebi su mrzli,
Za ništar sebe sudili,
Semu Svitu odurni:
Ali pred Božji Oćima,
Ki na se nas Pasku jima,
Dost, da biše segurni.

14.
V-Poniznosti pravi bili,
I poslušno su živili,
Strpljenost obnašajuć:
I zato sak'-Dan vernije,
I va Duhu čaj spornije,
Milosti dobivajuć.

15.
Dani su nam sim na Peldu,
Kigoder smo va kom Redu,
Zato nas moru gibat:
Već na stalyno Pobolyšanje,
Neg zlih mnogih napeljanje,
Ki nam svituju prestat.

16.
O kuliku je Hitroću,
Jimal saki na Početku,
Redovnička stališa,
Molitve, Nauk, i Kripost,
Bila je njim stalna Radost,
I se ča se obdrža.

17.
Ka su još, i povidaju,
Pelde, i Zlamenja daju,
Svetci da su zvršeni:
Bili, ki su vojevali,
Svit z-želenjem obladali,
Još i sad' odičeni.

18.
Jur se sada velik vidi,
Ki god Praude nezamudi,
Ki ono vač je stupil:
Se obnašat zna strpljeno,
Bogu i Ljudem povoljno,
A ništar ni prepustil.

19.
Ah odurna je Nemarnost,
Stališa sa Nezvršenost,
Da tako vred premine:
Va naš Naklon, Želja prva,
Na potlje se odurava,
Čim nas Lenost zastigne.

20.
O dab se nebi posahnul,
Va tebi, neg bolje zniknul,
Prohod željne Kriposti:
Ki si mnoge vidil Pelde,
Sakorjačke i Prilike,
Pobožnih ino Svetih.

Del XIX.

Od Običenja dobroga Redovnika,
ali drugoga pobožnoga Človika.

1.
Žitak dobra Redovnika,
Kripost, Svetost, će bit Dika,
Ku si mora zibirat:

Takov, da on bude znutra,
Kod se kaže Ljudem zvona,
Neznajuć se preminjat.

2.
I vridno je da se znutra,
Već pravičan, nego zvona,
Kaže nepreminjajuć.
Ar Bog Srce, i Želenja,
Svidok vridan sa Poštenja,
Naša, je pregledajuć.

3.
Zato bar smo ovde, onde,
Dužni jesmo, njega Praude,
Sveto obdržavati:

I kod Andjeli Nebeski,
Pred njim, bar smo va kom Mesti,
Sveto se zdržavati.

4. Bar prećul onoga zloga
Sak'-Dan Naklon je ponovit,
Čaj! najpr zeto zgotovit,
Na Kripost se zbudajuć:

Kod dab stoper sada prišli,
I va Klošter mu stupili,
Ovako zdihavajuć:

5. Komu Stanje je zvršeno
O moj Bože preljubljeni,
Ujačaj me va Ottenji,
Da bi Naklon moj spunil:

Daj da denas zvršenje,
Počnem živit, i svetije,
Ništ ni, ča sam učinil.

6.
Polag dobrih sih Naklonov,
Naših, va dobrom, Zakonov,
Stoji i poboljšanje:
Zato skrbani mora biti,
Ki se želji povrnuti,
Potirat skušavanje.

7. Tr p...
Ako on, ki čvrsto napne,
Ali si ča najpr zame,
Naklonov ne izvrši:
Ča će on, ki se preminje,
Dobro, malokrat naklanja,
opravit si va Duši?

8.
Mnogo vrsno se pak stane,
Da on Naklon vred prestane,
Na sa dobra gibajuć.
I maljahno prekršenje,
Onoga čaj' običnije,
Je škodu prinašajuć.

9.
Pravičnih pak Namnenje

Va Bogi je postaunije

Neg va laščoj Mudrosti:
Ar na Boga se zanaša,
Va sem čagod neg obnavlja,
I ča počne Kriposti.

10.

Ar Človik dostkrat namine,
Večkrat nespametno gine,
Za onim, za ovim Naklonom:
Ar Bog Naklone poredi,
Ki Početak, Konac sledi,
Žitku i sim Zakonom.

11.

Zarad Pobožnosti Volje,
Zarad Ljubavi čaj bolje,
Obična kad ostaviš,
Moreš potlje se nagradit,
Lahko naizat sa postavit,
Ka ti onda zamudiš.

12.

Kada pak zbog Odurnosti,
Duše i mrazne Lenosti,
Dober čin ostavimo:
O kako će bit to krivo,
Največ ino nam škodljivo,
Bar sad' nespoznavamo.

13.

Trsise čagod premoreš,
Još se v mnogom gubit očeš
Zato nam čaj kripnije:
Suprot onih ti Naklonov,
I ki zadržaju Zakonov,
O vojui se silnije!

14.

Naša nutrnja i vajnska,
Premišljavat po Prilikah,
I uredit, moramo:
Ar oboja su potribna,
Na poboljšanje prekipna,
Ko dost krat odaljamo.

15.

Se jednako kad pak nisi,
Skupa spravan v-tvojoj Misli,
Čin to kada tr kada:
Jednuč va Dnevi najmanje,
Dušno ti bud' spitanje,
Jutro, ali z-Večera.

16.

Jutro ti dobro nakloni,
Večer pak na Račun zami,
Delo, Riči, i Misal:
Ar morebit da si kruto,
Va vih sih zagrišil ludo,
Boga, Bližnja zbantoval.

17.

17.

Kod Muž se ti oboruži,
Jakost tvoju skupa složi,
Suprot Vražja Skušenja:
Lakomnost v sebi oblada,
Lako ćeš i premoć, to znaj,
Sa Tela Nagibanja.

18.

Od Dela nigdar neprestaj',
Nego mol' i premišljavaj.
Ali Šti, ino Piši,
Ali ča to naiper zami,
Kad s Glavum ne, ko z Rukami,
Delo tvoje izvrši.

19.

Telovna pak vindar Dela,
Najmudrije on udela,
Ki, kod more učini:
Ar si nismo jedne Moći,
Zato mlahav po Krhkoći,
Ono čaj' laglje, čini.

20.

Kad pak nisu sim Občinska,
Z krito delaj po Prilikah,
Nit je zvona nekaži:
Začuda se segurnije,
Z-krito čini, i slaunije,
Ča ti na Srci leži.

21.

Pazi pak da se ne zleniš,
Skupna Dela neoduriš,
Na lašća već hitriji:
Neg kad zvršiš kod je vridno,
Onda bud pobožnji.

22.

Nemoru jimat jednako,
Običenja si, bar kako,
Se to jednim pripeti:
Ar jednomu služi ovo,
A drugomu služi ono,
Kad neg mudro uredi.

23.

Još i časi prinašaju,
Ino dela postauljaju,
Kaa, kad' činit moramo:
Ar jedna po svetke rado,
Druga delatan Dan, nato,
Odredjen, udelamo.

24.

Druga pak va času skušnje,
I druga zbog Mira Volje,
Običnije delamo.
Druga mislimo turobni,
Druga z-Bogom željno složni,

Rado premissljamamo.

25.

Okolo veliki Svetak,
Ponovit je dober Žitak,

Spunit svete Naklone:

I željnije nam je prosit,
Marljivije onda molit

Svete v-Nebi Patrone.

26.

Od Svetka do Svetka mislit,
I tako moramo živit,

Kod dab' bilo umriti:

I dab se morali spraviti,
Ov svit preneglo ostavit,

Na večni žitak priti.

27.

Skrbno se moramo zato,
Priprauljat mi sagdar nato,

Svetke sveto svečujuč:

Kod dab vred na potlje mogli,
Dar prijet po Božjoj volji,

Slast Svita ostauljajuč.

28.

Ako nam pak Bog utegne,
Na dalje Žitak protegne,

Znajmo, da nismo sprauini:

Niti Božje skrovne Dike,
Kaj pripravna nam, velike,

Još da nismo zaslužni.

29.

Blažen vel', Evangyelista,
Je sagdar on verni Sluga,

Koga tako delajuč

Najde Gospodin največi,

Ar na nemoguča zreči,

Čega stavit, plačujuč.

Del XX.

Od Ljubavi Samote i Mučanja.

1.

Prilično ti jišči Vrime,
Da z-poznaš sam svoje Brime,

I mnogo krat premisli:

Čalarnoga Svita Kvaru,

Pak obiljne Božje Dare,

Ki te do sad' držali.

2.

Va se, seti nepotiskaj,

Neg na takvō štenje se daj,

Ko ti Srce prebode:

A ne neg dab Vrime strošil,

Ali najt Novinu ottil,

Dela tvōga priklade.

3.

Ako se ti čuval budeš,

Preveč govoril nebudeš,

Nit Novine poslušal:

Vrimena češ dosta najti,

Da dost moreš premisliti,

Dobro, Zlo, Kos' dokonjal.

4.

Največim sim Svetcem Svita,

Kripost biše uvik z-krita,

Množinu odurajuč:

I va najotajnom Mesti,

Čineč ča mogli prenesti,

Samo Bogu življejuč.

5.

Niki je odgovoril,

Kod je sam pri sebi skusil,

Misleč na Tovarištvo:

Kadagod sam bil med Ljudih,

Manji vrnem se zmed drugih,

Neg sam bil Toj' Preteljstvo.

6.

Ar to več krat spoznavamo,

Ča več se dogovaramo,

Da z-tim več zabludimo:

Zato: Čaje laglje mučat,

Neg va Govoru se čuvat,

Da preveč ne zajdemo.

7.

Laglje je i Doma sidit,

Neg po Svitu prosto bludit,

I po vani se čuvat:

Se Zloče, i sega Zbluda,

Grišnoga Dušice Truda,

O ki će se mentovat?

8.

Ki ada želji i jišče,

Nutrnji Mir svoje Duše,

Potribno muj' saki Čas:

Da se on Nožine čuva,

Zla Tovarištva ubava,

Pri Jezušu bude vas.

9.

Nesmi se segurno kazat,

Ki nezna otajno bivati,

Sobumni dost zadovoljan:

Nit segurno negovori,

Ki ne muči neg govori,

Kod Malin, kad je prazan.

10.

Nigdor srićniji ne lada,

Neg on, ki pod Oblast pada,

I ki se je naučil:

Sim verno podložan biti,

Saku zapovid spuniti,

Se dabi zadovoljil.

11.
Nigdor veselo ne živi,
Neg on koga ništ nekrivi,
Svidočanstvo jimajuč:
Dušnoga svoga Spoznanja,
Željno, mirno, prez Karanja,
Va sebi pregledajuč.

12.
Svecev sa Segurnost vindar
Puna straha biše sagdar,
Božja suda, i Pravice:
Nit ne biše manje skrbni,
Zato, ča već bili kripni,
V-Milošči, prez Krivice.

13.
Grišnik pak čemerni Ljudih,
segurnost se va tom bludi,
Ča su preveć gizdavi:
Ar na zadnje se pokaže,
Kako ki, sam sebi, laže,
Nač ga Gizdost pripravi.

14.
Segurnost si ne ubitaj,
Nit se v Žitku kanit ne daj,
Nednomu skušavanju:
Bar kako svet si Redovnik,
Ali pokoran Pustenik,
Podložan si Pačenju.

15.
Mnogi ki su se pred Ljudih,
Svete, pobožne kazali,
V-Pogibel su padali:
Zaradi onoga naj već,
Nase, ča uffajuč preveć,
Sebe su zviševali.

16.
Hasnovitoj' ino bolje,
Zato, ki ni prez se skušnje,
Jimajuč suprotivnosti.
Da prez straha on neživi,
Sini Svita ne jišče krivi,
Zdvizajuč se na Gizdost.

17.
Kakovo Dušno spoznanje,
O bi jimal sakidanje,
Ki bi ov Svit oduril:
I ki bi su pretekuču,
Nasladnost hitro letuču,
Na Svitu ne poželjil.

18.
O kakob mirno počival,
Ki bi Božja premišljaval,
Dela kripna k Spasenju:
Nit se preveć nebi skrbil,

Va Boga Uffanje stavil,
Strpljen va sem Trapljenju.

19.
Nigdor ni zmed simi vridan,
Bar je kako on potriban,
Nebeskoga Batrenja:
Neg on ki se verno kaje,
Va Pokori živi raje,
Čekajuč Spasenja.

20.
Želji Žalost Srca čutit,
Grihe tvoje se odurit,
Poj va lašču Hižicu:
Va njoj Grihe ti uplači,
Svit z Nasladnoščum potlači,
Zadobit ćeš Pravicu.

21.
Sladkaj Hiža kad ju čuvaš,
Teška, kad ju oduravaš,
Nemirno v njoj bivajuč:
Z Početka kad se privikneš,
Stan tvoj zadovoljno zameš,
Če bit Slast prinašajuč.

22.
V miru ino Mučanju,
Pri sem, čaj! Svita Godanju,
Najveć dobih Dušica.
Ar onde, Pisma otajna,
Ke je ona samo žajna,
Se neg najde, starica.

23.
Potoke suz onde toči,
Z-kijmi Leglo svoje moči,
Ružne rane zpirajuč:
Stvoritelja da se svikne,
Va sem z-njim da se privikne,
Svita Glas oduravajuč.

24.
Ki se ada verno luči,
Znani, Preteljov odluči,
Bog će k-njemu pristupit:
Ziz svojimi Dari njega
Iz Angyeli kod svojega
Milo željno pohodit.

25.
Bolje je otajno bivat,
Na se samoga Skrb jimat,
Nego čudesa činiti:
I samoga dost krat sebe,
Na druga nevridna glede,
Odurno zapustiti.

26.
Redovnik je hvale vridan,
Ki ne sili, čuda krat van,

Zadovoljan v-Samoti:
Nit neželji biti vidjen,
Od Ljudih znan, ali hvaljen,
Obstojeć va Dobroti.

27.

Ča željiš ti ono gledat,
Česa ti ni dopust jimat,
Znaš da Svit vred premine:

I da njega mrazna Stalnost,
Tulika i na Koncu Radost,
Neprestanoma gine.

28.

Naklon Tela tebe vabi,
Dase šetat greš, te trapi,
Ti pak vreda privoljiš:
Ali kad pak Ura mine,
Težina Dušu zastigne,
Ar mir Srca razprudiš.

29.

Vesel ako je tvoj Prohod,
Turoban, će znaj bit, Dohod,
Kod se večkrat pripeti:
Večer rado virostuješ,
A Jutro pak sam ztuguješ,
Hitro kad Noć proleti.

30.

Tako saka Tela Radost,
Vreda premine na Žalost,
Ljubezljivo bar prispri:
Ina Koncu grize oštro,
Samu Smrt zaudajuć hitro,
Na ku mnogi pozabi.

31.

Ča ćeš drugde ti viditi,
Ali ča novoga najti,
Česa ovde ne vidiš?
Nut ovo Nebo i Zemlja,
Z Elementi sa Stvorenja,
Štimam da pak nedvojiš?

32.

Čagod človik ovde vidi,
Pod suncem dugo nestoji,
Neg se stalno preminja:
Z-takovim se pak zasitit,
Misliš srce zadovoljit,
O kakovaj' to Hinja.

33.

Očito dab' sa pregledal,
I sako stvorenje z-poznal,
Ča bi to drugo bilo?
Nego hudobno Videnje,
I nespametno želenje,
Kob' te Dan, Noć, trapilo.

34.

Oči tvoje ti podvigni,
K-Bogu, ki je na višini,
I nužno moli njega:
Da ti Grihe on oprostí,
I se čaj' tvoje Lenosti,
Pak čaj' Griha tujega.

35.

Ostavi hudobnim Ludost,
Ti pak naiper zami Kripost,
I na pasku jimaj:
Kaa Bog tebi zapovida,
Ali kaa ti prepovida,
Srčeno ti preštímaj.

36.

Zapri za sobum ti Vrata,
Z-tuguj se čaj' god Grihota,
Va otajnom moleći:
Pozov' k-sebi najdražjega,
Jezuša ti ljubećega,
Z-njim samim se batreći.

37.

Z njim ostani v tvojoj Hiži,
Ujdeš da Paklenskoj Mriži,
Po Svitu raširenoj:
Ar tulik Mir nećeš najti,
Nit Slast bolju uživati,
V Svita Diki nijednoi.

38.

Van dab' nigda neb bil išal,
Nit Novine neposlušal,
Srca Mir bi uživati:
Potlje željiš nova čuti,
Potribno ti seji' zbluditi,
Va miru kogas' jimal.

Del XXI.

Od Srca Pokornosti.

1.

Željiš kada bolji biti,
Va Božjoi bud' ti Strahoti,
Neka bit preslobodan:
Čutenja v Uredbu spravi:
Radost svita ti ostavi,
Da ne budeš pošpotan.

2.

Strah Srca ino Pokornost,
Ljubi ćeš najt i Pobožnost,
Na dobra hasnovitu:
Ar Strah mnoga dobra čini,
Kaa sa Zloća vred premini,
Mnogovrstnu znaš Peldu.

3.

Čudnoj i za čuda gorje,
Da se do veselit more,
Va Žitku zadovoljno:

Ki premisli Svita Jalnost,
Kakoj' Duši škodna Radost,
Za-ku hlepi preželjno:

4.

O zbog Srca Nemarnosti,
Dušna Z-pitanja Lenosti,
Duše Ran nečutimo:
Neg još smijat nam se oče,
I ča več činimo Zloče,
Tim manje presudimo.

5.

Sloboščina ni pravija,
Niti Radost obilnija,
Neg va Božjem strahu stat:
Ino mir na nutri srca,
Zlamenje vesela Lica,
Sejednako uživaš.

6.

Blažen on ki sa odrine,
Ona, zbog kij v-Srci gine,
Željan mir uživajuč.
I ki se va sebi spravi,
V-Milošči i Božjoi Slavi,
Grihe svoje z-tugujuč.

7.

Blažen i on ki, odura,
Se čagod Dušu umara,
Ali na Grih prevabi.
Zato se neg stalno vojuj,
Va dobrom Naklone poštuj,
I stalno za nje grabi.

8.

Ako se pak ti znaš zbavit,
Prilik, i Ljudih ostavit,
I tebi te Mira dat:
Da moreš po tvojem Posli,
Kod su mnogi drugi mogli,
Tvoje Delo udelat.

9.

Ljucka Dobra neka svojat,
Nit od drugoga priijimat,
Kod je prepovidano:
Nit med Velikaše neka,
Zburgat sebe prez Uzroka,
Kako god je Praudano.

10.

Najper sam vase pogledaj,
Lašči tvoj Žitak prevagaj,
Sam sebe upomeni:
Prije neg Pretelja karaš,
Ali se za noga staraš,
Ki ti je preljubljeni.

11.

Ako te ne ljubü Ljudi,
Zato se ti ništ nebludi,
Toti bude najtežlje.

Da neznaš dost nase pazit,
Nit Bogu povoljno služit,
Ča bi bilo najbolje.

12.

Dostkrat je hasnovitije,
Človiku i segurnije,
Kad nezna za Batrenje:
Toga himbenoga Svita,
Ali Žitka vrimenita,
Ko mu je na Skvarenje.

13.

Vindar ča Božjega nutri,
Batrenja z kim Srce udri,
Nevridni nečutimo:
Sami smo si zato krivi,
Ar neg po vajnskom Naravi,
Ne spametni živimo.

14.

Spoznaj dasi nevridan Slasti,
Božje, Srca i Radosti,
Z kum b' te željno pohajao:
Nego znaj da si zaslužil,
Križ, Trapljenje, Kos' oduril,
Boga kad si obhajal.

15.

Pravo kad se ki z-pokori,
Onda vas svit on oduri,
I njegovu žuhkoču:
Dober pak ponizan človik,
Plač se Grihe, kod Spovidnik,
I svoju ružnu zloču.

16.

Ali sam nase pogleda,
Ali Bližnjega pregleda,
Če se lahko naučit:
Da nigdor ni prez Trapljenja,
Križa, Tuge, Žalovanja,
Z-kim b' se neb' moral mučit.

17.

I ča sebe zvršenije,
Preštima, ino oštrije,
Tim se zna več hudati:
Tim več Boleznosti najde,
Diblje kad neg vase ide,
Vridno mu sej plakati.

18.

Uzroki te Boleznosti,
Vridne srca pokornosti,
Jesu Grihi preteški:
Z-kimi obložni ležimo,

Da nit Neba ne vidimo,
Ne stalni Odurniki.

19.

Dab' smrt pred Očima jimal,
Večkrat se nanju spominal,
Bolje na dug žitak:
Znam dab' se pobolšal prije,
Grihe plakal obilnije,
Znajuć daj' Dan prekratak.

20.

Dab i Pakla skor priduče,
Ali vernih Dušic Muke,
Pravo na Srci jimal:
Štimam dabi rado trpil,
Križ, Nevolju strpljen nosil,
Na tim se neb' žaloval.

21.

Ali kad ti malo kada,
Človik, to na Srce pada,
Svita Slast ljubećemu:
Zato mrzal, oduran, len,
I sam nase preveć prokšen,
Služiš Semogućemu.

22.

Kad Duša nima Kriposti,
Nit nedne nutrnje Slasti,
Va koj bi se batrila:
Vred se tuži Telo onda,
Kad nanje Nevolja pada,
Kad gaj' Žalost obstrla.

23.

Prosi ada ti ponizno,
Gospodina moli željno,
Da dah Duha Pokore:
Ko obladat Strah, Boleznost,
I ovoga Svita Jalnost,
Zmožno tebi pomore.

24.

Reci večkrat ti z Pronokom,
Nahranime Bože z Kruhom,
Suzic mojih preželjnih:
I po Meri daj Napitak,
Suz mojih, će mi bit sladak,
Bar bi Križ po Uffanji.

Del XXII.

Od pregledanja človičje nevolje.

1.

Siromah si i ćeš biti,
Bar željiš kade živiti,
Kamo god se obrneš:
Ako se neg k-Bogu tvomu,
K-Ocu tvomu preželjnomu,
Hitro ti ne povrneš.

2.

Ča se bludiš da po Volji,
Ne gre tebi, ni po Želji,
Bar si ča naiper zameš:
O ki je kib' to mogal reć,
Da mu zgodno ide preveć,
Bar se kamo ti ganeš.

3.

Nigdor ni na ovom svitu,
Ki neb' znal za dost prispitu,
Sakurjačku Nevolju.
Križ, Trapljenje saki jima,
Kralj, i Papa to spoznava,
Va sem svojem Obilju.

4.

Ki je, ki najbolje jima,
Najsrićnijega se štimah,
Va 'voj suznoj Dolini?
Za isto on ki za Božju,
Sej' mučil trpit Diku,
Va poniznoj sloščini.

5.

Mnogi mlahavi mi velu,
Križ ljucki, Nevolju želju,
O kakoj' dobro tomu!
Kako bogat, kako velik,
Zmožan, lip, kakoj' ta človik,
V-plemenitom stališu.

6.

Ali neg Dobro Nebesko
Daj dićnije neg Zemaljsko,
Ti va sebi preštima:
I oćeš znat daj' za ništar,
Ljudem i za najveći Kvar,
Ov čalarni Svita Raj.

7.

Ni to Človika Blaženstvo,
Uživat se Svita Dobro,
V mogućoj Obilnosti.
Negto neka bude Radost,
Kad jima to, ča mu je dost,
Polig svoje Kriposti.

8.

Zaistoj' sagdar Trapljenje,
Naše na Svitu Življenje,
Ar čaj' ki pobožniji:
Tim već odura Žuhkoću,
Preštima Žitka krhkoću,
Postane nemirniji.

9.

Ar, jist, pit i virostovat,
Spat, počivat, ali delat,
I druge Potribčine:
Činit: sakomuj' odurno,

Ki živit želji pobožno,
Ar zna da su Težine.

10.

Jako sveto Duši teži,
Da pod Jarmom Tela leži,
Na Svit^u postavena:
Zato David milo moli,
Mentovan bit sega prosi,
Čaj^u Tela Potribčina.

11.

Ali joj njim ki neznaju,
Nit uboštva ne spoznaju,
Svogā živu^ć na Svit^u,
I joi već, će bit pak onim,
Krhkoće žitka poljubim,
Na Uru vred prispitu.

12.

Ar ki god svoj žitak ljubi,
Bar se dost teško on trudi,
Glad, i žaju strajaju^ć:
Još bi željil ovde živit,
Sebe ne spametno hinjit,
Za Nebo nehajaju^ć.

13.

O Norci, neverna srca,
Ni to najveća Krivica,
Prejako se zaravat:
Va Svit. Da ništ neg Telovno,
Dobro, željim, prem Nestalno,
Vek vekoma uživat.

14.

Siromahi ali ljudi,
Ke god ta nesrića zbludi,
Stoper na koncu fē znat:
Kakoj bilo se nevridno,
Nedostojno, nepotribno,
V-kom se tili zabauljat.

15.

Si pak Božji Sluga sveti,
Verni Kristuša Pretelji,
Nisu nato pazili:
Ka su lipa, Telu godna,
Neg na sa va Nebi večna,
Uffanje su stavili.

16.

Sa njihova Srca Želja,
Na skrta je uvik pelja,
Pridučega Spasenja:
Da njim Ljubav ta Zemaljska,
I Slast Svita Naturalska,
Ne načinja Pačenja.

17.

Neka Bratić, neka dvojiti,
Neka Uffanja ostavit,

Moreš još neg bolji bit:

Jimaš ti još dosti Časa,
Uru, Vrime, na dobra sa,
Neg vred moraš privoljiti.

18.

Zač kaniš duglje odaljat,
Naklon na dobro odauljat,
Stanse, počni i reci:
Sadaj! Čas da dobro činim,
Va Boju, da jak obstojim,
Pokore ne odvlici.

19.

Dokljen si mlahav, betežan,
V mnogom Trapljenju postavan,
Dičnu, Kripost si služi:
Krez Oganj, i Vod^u projti,
Mora, ki će v Nebo dojti,
Da se k Bogu pridruži.

20.

Jaku Silu potribuje,
Ki god se Griha zbauljuje,
Ar Telo ponašaju^ć
Nemoremo bit prez Griha,
Ki nas trapi, mori ztiha,
Boleznost zaudavaju^ć.

21.

Rado bi mi prez Trapljenja,
Toj^u sakoga voljna Želja,
Na Svit^u počivali.
Ali kad smo su Pravicu,
Krez Griha jalnu Krivicu,
I Blaženstvo minjali.

22.

Zatoj^u potribna strpljenost,
I da čekamo na Milost,
Božju, dokljen sa Zloća,
Mine: i se čaj^u umreće,
Nestalno se naše Bitće,
Prestane, i Krhkoća.

23.

O kako smo mi mlahavi,
O kako jako nestalni,
O kako na Zlo hitri.
Denas se Grihe spovidaš,
Zutra zopet činiš, on Čas,
Ča se denas oduri.

24.

Uvik jimaš Naklon, Volju,
Na Grihotu su moguću,
Već, neg dab^u dobro činil:
Sada se čuvat običeš,
A za hip, Minutu delaš
Kod dab^u neb^u bil naklonil.

25.

Vridno se ada ponizit,
Moramo mi, nit ne mislit
Ča dičnoga od sebe:

Ar nestalni jesmo jako,
Upadamo zato lahko,
Neznajuč za Uredbe.
26.

Vred se more i pogubit,
I po Lenosti i razprudit,
Se ča dobra jimamo:
I čaj! god kroz teško Delo,
Ali Milost sprauo bilo,
To se vred rasipamo.

27.
Ča će bit na Koncu z nami,
Ki jur sad z Početka sami,
Se tako prelenimo:
Rano, toj z Početka nećeš,
Delat, kad Noć dojde, ča ćeš?
Joi kako se kanimo!

28.
Joi nam, ako mi počivat,
Željimo onde uživat,
Mir, kadej! Vojevanje:
Akoprem neznamo za Diku,
Niti za pobolšanje.

29.
Bilo bi ada potribno,
Dab' se kod Novaki kripno,
Najbolja Običenja:
Na novo počeli učit,
Naklon v dobrom mogli spunit,
Akoj! još ča Uffanja.
Del XXIII.

Od premišljavanja Smrti.

1.
Prevred će bit učinjeno,
Z tobum ovde dokonjano,
Zato dobro preštijaj:
Zdrau, vesel je denas Človik,
A zutra je Umrteľnik,
Kod iz tobum će bit znaj.

2.
Kad pak njega zakopaju,
Ino črnu položiju:
Z pred Očima, va Zemlju:
Saki na njega pozabi,
Za Jerb, i Jimanje grabi,
Svoju dab' spunit želju.

3.
O Tupost ino Tvrdoča,
Človičjega srca zloča,
Da sadašnjja neg ljubi!
A na onah, ka priduča,

I saki dan su dođuča,
Malo kada pomisli.
4.
V-sakidanji tvoji Posli,
I marljivoj koj god Misli,
Takob' moral bit spravan:
Kod dab ti veljek umriti,
I ziz Svita bilo pojti,
Sakuj! Uru tvoj čas van.

5.
Dobro dab Dušno spoznanje,
Jimal, bi se bojal manje,
Te čalarne ti smrti:
I bolje bi bilo Griha,
Se čuvat neg' smrti straha,
I se nje Čalarnosti.

6.
Ako denas nisi spravan,
Niti na smrt ti pripravan,
Kako ćeš bit jak zutra?
Zutrašnji Dan je negvišan,
Nesmiš reć, daje ubećan,
Nestalnost te potvara.

7.
Ča hasni dugo živiti,
A malo se spokoriti,
Ah dug žitak ni sagdar
Na zvršeno Pohajanje,
Ali žitka Pobolšanje,
Neg na veći Griha kvar.

8.
O Bog bi dal dab' neg jedan,
Zvršeno živili ki Dan,
Na tom Svitu bludeći:
Leta si broju spunjena,
Mnogi a niš pobolšanja,
Neznaju. Špot je zreći.

9.
Ako je strašno umriti,
Strašnije je morebiti,
Duglje ovde živiti.
Ar dug Žitak, je neg Uzrok,
I nebrojnih Grihov Zalog.
Češ li posvidočiti?

10.
Blažen ki Smrt pred Očima,
Saki Dan i Uru jima,
Nanju se pripravljajuć:
I ki Dan, Uru, Hip, i Čas,
Z-Veseljem čeka Božji Glas,
Marljivo zdihavajuć.

11.
Akos' koga umriti vidil,
To pak se dobro presudil,

Znaj da će i tebi biti:
Potom puti putovati,
I tu Žuhkoću van stati,
Ako kaniš k-Bogu prit.

12.

Vidiš jutro Sunce ziti,
Ali ono Večer zajti,
Češli on Dan viditi?
Ako pak Večer dočekaš,
Ni gvišno da se pouffaš,
Da ćeš Noć preživiti.

13.

Sagdar ada bud pripravan,
Živi žitak ti pobolšan,
Da te nepripravnoga
Joi nagla smrt nezastigne,
Konca žitka ne prekine,
Kod Paučina, Krhkoga.

14.

Mnogi naglo, nepriprauno,
Umrli su to nezdauno,
Ar v-uri ku nemisliš,
Sin človičji oče priti,
Na sud pred sebe pozvati,
Bar kuliko se braniš.

15.

Ura kad prispi poslidnja,
Druga ćeš jimat Mišlenja,
Od žitka pr'vanjega:
Jako ćeš se onda kajati,
Lenost tvoju kasno karati,
Suda bojat Božjega.

16.

Kako sričan ino mudar,
Če bit saki mlad, ino star,
Ki zna tako sad živiti:
Kakov želji onda biti,
Kad' bude zi Svita pojti,
Kad mu bude umrit.

17.

Ar segurnost će nam davati,
Da ćemo srično prebavljati,
Smrt, kad Svit oduramo:
Kad Ljubav Pokore, Kripost,
Križ, Nevolju, Tugu, Žalost,
Z-Kristušem podnašamo.

18.

Mnoga dobra moreš činiti,
Sam sebi Nebo zaminiti,
Zdraulje doklje ti služi:
Ar pak kada ubitežaš,
I jur zarad Smrti svedaš,
Se dobro ti se teži.

19.

Beteg malo kada koga,
Preobrne na boljega,
Rauno tako kod onih,
Ki po Svitu preveć bludu,
Od Mesta do Mesta hoduju,
Kasno te bit svetiji.

20.

Nit v Pretelji, nit va Bližnjem,
Ne uffaj se Pokolenjem,
Spasenja ne odaljai:
Ar prlje te Ljudi zabit,
Nate, neg si moreš zmisliti,
Nanje se nezanašaj.

21.

Bolje seje sada skrbit,
Ino dobra Dela činiti,
Ka pred sobum pošalješ:
Neg na druge se zanašati,
Na njihovu pomoć strajati,
Znaj prekanjen postaneš.

22.

Ako sam zase neskrbiš,
Sada doklje ovde živiš,
Doće potlje to činiti?
Kad odaulje ti premineš,
Na pridući Žitak prideš,
Si te nate pozabit.

23.

Časi jesu sada dragi,
Sada zveličenja Danki,
Sada vrime prijetno:
Vindar neznaš ti poštovati,
Vrimena nit neznaš sprauljati,
Kripost dab' živil večno.

24.

Če dojt, Vrime, da ćeš neg Dan,
Ali Uru nepripravan,
Na Pokoru ti željiti:
Ali neznam češli kada,
Ono ča zamudiš sada,
Potlje kada zadobiti.

25.

Nut moj dragi ku Nesriću,
Obajt moreš i strahoću,
Ako se seneg bojiš:
I na strašnu, Uru Smrti,
Ka će na vredi prispiti,
Sad marljivo ti strojiš.

26.

Uč se sada tako živiti,
Da se budeš mogal kripić,
Ura smrti kad prispi:
Da se budeš već veselil,
Razlučit od Tela željil,

Kad ti se Smrt pripeti.
 27.
 Uč se sada umrit Svitu,
 Da v Uru onda prispitu,
 Počneš živit z-Kristušem.
 Uč se i zanemer metat,
 Svita slast, Diku, obladat,
 Češ putovat z-Jezušem.
 28.
 Telo sad z Pokoru trapi,
 Da te nedna ne prevabi,
 Krhkoća tr Nasladnost,
 Dase budeš ti zauffat
 Mogal i gvišnije dostat,
 Priduća Žitka Radost.
 29.
 Ali Norac ča si ti misliš,
 Ali ča si Glavu trapiš,
 Da ćeš dugo živiti?
 Kad nimaš Dneva nednoga,
 Na 'vom Svitu ti gvišnoga,
 Za čim ćeš se truditi.
 30.
 O kuliki su se nigda,
 Prekanili onde vreda,
 Na Žitak zanašajuć:
 I kad nit nisu mislili,
 Z Tela naglo su minuli,
 Nestalnost spoznavajuć.
 31.
 Kulik Glas je k tebi došal,
 Dost turobnos' počut moral,
 Ljudih Navikovanje:
 Ov da se je sam umoril,
 Drugi Vrat, i Noge zlomil,
 Va Vodí utapanje.
 32.
 Mnogi pri nasladnom jili,
 Pri Tanci i Jigri bili,
 Prenaglo pogibajuć:
 Jedni va Boji krvavom,
 Va Kugi, i Času gladnom,
 Nemilo se strašajuć.
 33.
 Ovoga da nime Stvari,
 Druge Oganj, ki se pali
 Z-trošil, i čaj' već toga:
 Drugoga krez Razboinike,
 Tate, ali Lotrenike,
 Češ prečut ubitoga.
 34.
 Takoi semu Dugovanju,
 Smrt konac, bar zabiš nanju,
 Žitak se vred pogubi:

Kod neg Rosa, Mehur Vode,
 Ure, ke nestalno hode,
 Sinj, Glas, hitro preleti.
 35.
 Budeš jednuč v-Grob položen,
 Z-černum Zemljum ti obložen,
 Do će nate misliti?
 I akob' prem dost potribno,
 Molit zate bilo vridno,
 Prosim, do će moliti?
 36.
 Moli za se moj ljubljeni,
 Na spasenje se ne zleni,
 Z-pokori se doklej' čas:
 Neznaš Ure, neznaš Hipa,
 Kad te smrt zastigne slipa
 Pozove, i Božji Glas.
 37.
 Nit neznaš ča će po Smrti,
 Tebe onde zastignuti?
 O Vrimej' sad' Milošće:
 Dare, Kinče sada sprauljai,
 Va nebi si je ti sranjai,
 Ki Molj, Hr'ja nestroše.
 38.
 Ah samo ti nato misli,
 Nit se već za drugo skrbi,
 Neg za Duše Spasenje:
 I neg ča Bog zapovida,
 Zato pak ča va Nebi dah,
 Bud ti Srca Batrenje.
 39.
 Pretelje si sada jišći,
 Svetce jimaj va poštenji,
 Nasledujuć nje verno.
 Da kad bude triba minut,
 Trsi Svita se odkinut,
 Tebe primu va Nebo.
 40.
 Neka se va Svit zaravat,
 Neg na hitri ti sej' sprauljat,
 Kako skrbnim Putnikom:
 Ki kad kanu putovati,
 Ali Stan si preminjati,
 Neskrbu se z Nalogom.
 41.
 Neprekanjen i ti Živi,
 Srce tvoje sagdar zdvigni,
 K Bogu va Nebeski Raj:
 Ar nimaš ovde Ostanka,
 Češ preminut neznaš Danka,
 Zato Grihe žalovaj.
 42.
 Pros', moli, jauči, zdihavaj,

Hvalu, Diku, sak' Dan davaj,
Bogu tvomu višnjemu:
Da on Dušu k-sebi prime,
Kad ti bude zadnje Vrime,
Po sem Svita Trapljenju.
43.

A kos' mlad, lip, zdrav, i močan,
Bogat, plemenit, i zmožan,
Bud ljubezljiv prehvaljen:
Vindar do smi posvidočit,
Da se nigdar nečeš mučit,
V-smrtnoj Mriži ulovljen.
45.

Uč se ada das' umreči:
Z-Mesa, Tela, vonjajuči,
Prah, Pepel, ino Zemlja:
Školu ovu kad se z-učiš,
Ino Griha se oduriš,
Če bit Učnja najbolja.
Del XXIV.

Od Suda i Kaštige Grišnikov.

1.
Va sem na Konac pomisli,
Pravičan bit sagdar želji,
Pred Licem oštra Sudca:
Ki negleda ništ na Dare,
Nit na stovdupne Zgovore,
Neg ča znaša Pravica!

2.
O siromah nespametan,
Grišnik, ča ćeš reč ti na Dan,
Sudnji Bogu, ki se zna?
Srdit Pogled Nepretelja,
V-dvojnost tebe skor' zapelja,
Strahe tebi dost zauda.

3.
Zač si dobra, ne pripraviš,
Na sudnji Dan neostaviš,
Kade ništ ni spriečanja:
Neče nigdor zagovorit,
Niti neče tebe branit:
Zarad zloga Činjenja.

4.
Deloj' tvoje sad zapretno,
Plač, Narikanje prijetno,
Pokora zadovoljna:
Krez ovu se moreš čistit,
Griha, Pakla, oslobodit
I večnoga Skvarenja.

5.
Jima veliku Priliku,
Očiščenja svoga Diku,
Strpljeno ki sa trpi:
Ki se za ljucko Grišenje,

Več trapi, neg za Poštenje,
Lašče, koprem pogubi.

6.
Ki za sebi Suprotivne,
Rado moli, i se žalne,
Riči, vreda pozabi:
Ki se prlje zna smilovat,
Neg rasrdit i žalovat,
Križ svoj lahko prebavi.

7.
Ki sam sebi Silu čini,
Večkrat svoje Telo trapi,
Dušu sveto čuvajuč:
I njoj Telo i za druga,
Marljivo kod verni Sluga,
Podloži, zdihavajuč.

8.
Bolje je sad kaštigovat,
Se zle Naklone odurat,
Svoj Žitak pobolšati:
Neg na drugi Svit ostavit,
Čab' mogal sada popraviti,
Joi neka odvlačiti.

9.
Za jistinu sami sebe,
Prekanimo dosta ovde,
Prikorednu krez Ljubav:
Ku jimamo zarad Tela,
Praha, Zemlje, i Pepela,
Bar ne veli to Narav.

10.
Ča će drugo onde trošit,
Oganj, koga ni ugazit,
Nego tvoju Grihotu:
Grih je bil Pakla Početak,
Kamoje odsudjen bil Vrag,
Za gizdavu Slipotu.

11.
Ča si več ovde prepuščaš,
I Telu tvomu ugajaš,
Češ več onde trpiti:
Ča več zlobe ovde jimaš,
Veći Oganj si pripraviljaš,
Ki će onde paliti.

12.
Va čem god Človik zabludi,
Z-Delom, Želenjem preprudi,
Če bit onde sudjeno:
Prez milošče polag Praude,
Če Bog sudit grišne onde,
I Kaštigat nemilo.

13.
Lene onde Oganj zbuja,
Prožeruh Glad, žaju straja,